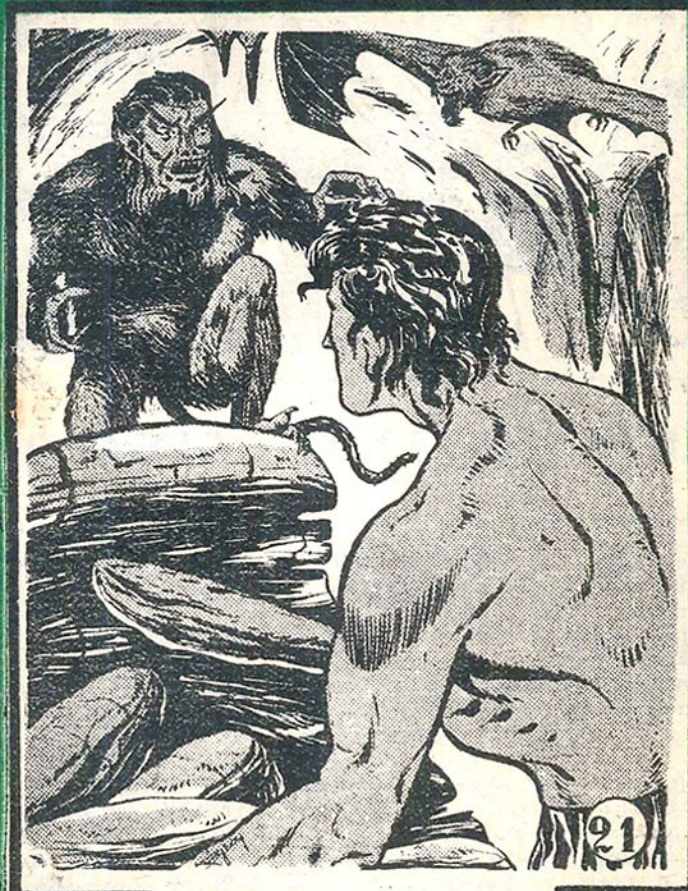

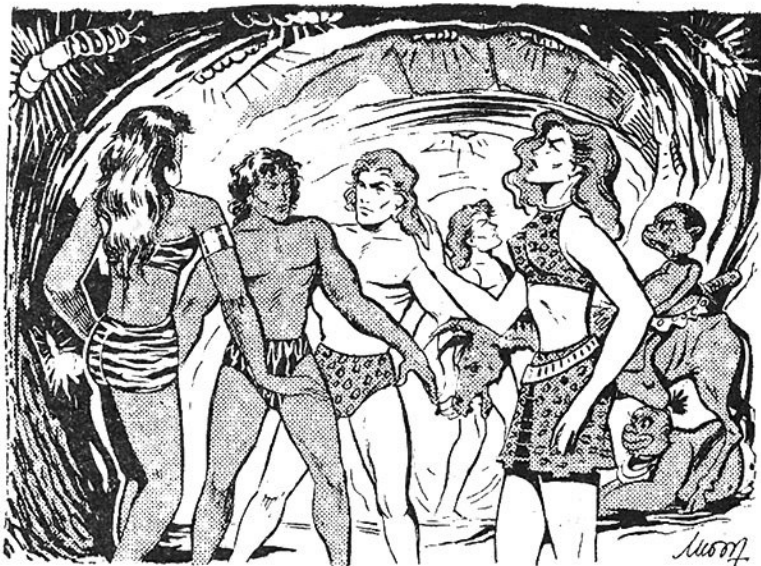

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**ΤΟ ΘΕΡΙΟ ΤΗΣ
ΚΑΤΑΠΑΚΤΗΣ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΘΕΡΙΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗΣ

Η ΠΑΓΙΔΑ
ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Τρομεροί σει-
σμοί συγκλονί-
ζουν την απέ-

ραντη κι' άγρια Ζούγκλα. Ό
Ταρζάν, ό Γκαούρ κι' όλοι οι
δικοί τους, πέφτουν στις τερά-
στιες ρωγμές που σχηματίζονται
στη γή. Βρίσκονται σ' έναν πα-
ράξενο Κάτω Κόσμο (1) Πα-
λεύουν με τόν "Αρχοντα Ντούχ
και τὰ θεριά του. "Όμως στέ-
κεται αδύνατο νά ξαναβγούν πά-

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

νω στην επιφά-
νεια Καμιά διέ-
ξοδο, κανένα ά-
νοιγμα δέν ύ-
πάρχει πουνθενά.

Βρίσκονται όλοι φυλακισμένοι σ'
ένα τρομαχτικό κι' άπέραντο ύ-
πόγειο μουντρούμι.

Ό Γκαούρ, ό Ταρζάν, ή Τα-
ταμπού, ή Τζέιν, ό Κραγιαμπού,
ή Χουχού κι' ό Ποκοπίκο, κα-
βάλλα στ' αξιοθρήνητο γάιδαρό
του, προχωρούν τώρα σ' έναν
ατέλειωτο σκοτεινό διάδρομο.

Ό «Δυσθεόρατος» "Αντρακλας»
άναστενάζει κάθε τόσο. Μονο-

(1) Βλέπε τεύχος αρ.θ. 20 Ο
ΧΑΡΟΧ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ.

μουρίζει τ' ἀπαραίτητο στιχάκι:

«*Ἀπὸ Στοιχεῖα καὶ Τέρατα
τ' αὐτὶ μου δὲν ἰδρῶναι !
Φτάνει μονάχα νὰ τὰ δῶ
κι' ἀλλάξω... παντελόνι !*»

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία, ἡ «μαύρη γόησσα» τῆς Ζούγκλας, εἶναι ἀπαρηγόρητη :

— Καλὲ τί κακὸ πού τόπαθα ἡ καφερούλα ! Ἐδῶ μέσα ποῦ-πεσοῦ δὲν τὴ γλυτύνω ! Κάποιος θὰ ξετρελλαθεῖ λόγῳ τῆς τσαχ-πινουσύνης μου ! Κάποιος θὰ μοῦ ζητήξῃ τὴν χεῖρ ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὅλοι μαζί προχωροῦν γιὰ πολὺ ἀκόμα στὴν ἀτέλειωτη σκοτεινὴ σύραγμα.

Καὶ νά : Κάποτε φτάνουν σ' εὐρύχωρο φωτισμένο ἀνοιγμα. Εἶναι ἓνας δευτέρος ὑπόγειος θόλος. Ἀμέτρητες τεράστιες πηγολαμπίδες πηγαινοέρχονται στὰ γύρω πέτρινα τοιχώματα. Ἀπ' τὸ πῶς μέρος τοῦ χορμιοῦ τους ξεχύνεται θαμπὸ γαλαξοπράσινο φῶς. Τὸ θέαμα εἶναι ὑπέροχο. Φαντασμαγορικὸ !

Στ' ἀντικρυνὰ βράχια ἓνα μεγάλο σκοτεινὸ πέραςμα. Μοιάζει μ' ἀνοιγμα σπηλιάς.

Ὁ Τυρζάν τὸ δείχνει στοῖς συντρόφους του.

— Ἐμπρός ! Ἀκολουθεῖστε με ! Θὰ περάσουμε μέσα. Μὴ χάνετε τίς ἐλπίδες σας. Κάποτε θὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὴ τὸ φοιχτὴ κόλαση !

Ὅλοι προχωροῦν. Φτάνουν κοντὰ στὸ δευτέρο ἀνοιγμα τοῦ ὑπόγειου θόλου. Εἶναι ἔτσιμοι νὰ προχωρήσουν στὸ βάθος.

Ὅμως δὲν προφταίνουν. Τρομακτικὴ φωνὴ τοὺς ξαφνιάζει.

Μαρμαρώνουν στὴ θέσῃ ποῦ βρίσκονται :

— Ὅχι ! Κανέναν δὲν θὰ γλυτώσει ζωντανὸς ἀπ' τὰ χέρια μου !

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ντούχ. Τοῦ τερατόμορφου μαύρου ἄρχοντα τοῦ Κάτω Κόσμου.

Ταυτόχρονα φοβερός σαματὰς γίνεται. Τὰ τεράστια γύρω βράχια τραντάζονται. Σὰν ἀπὸ τρομερὸ σεισμό. Τὰ δυὸ σκοτεινὰ ἀνοιγματα κλείνουν μὲ πάταγο. Οἱ σύντροφοι βρίσκονται φυλακισμένοι στὸν ὑπόγειο πέτρινο θόλο. Σὰν ποντίκια στὴν παγίδα.

Ἀμέσως ἡ φωνὴ τοῦ ἀπαίσιου Ντούχ ξανακούγεται. Πιὸ ἄγρια τώρα :

— Τρομερὸ μαρτύριο σὰς περιμένει ! Ὁ θάνατος δὲν θάναί τίποτα μπροστά του !

Ὅλοι ἔχουν κερῶσει. Πρόσωπα κίτρινα σὰν τὸ χρυσάφι, Λέξι δὲν βγάζουν.

Μὲ τὰ μάτια τους ψάχνουν γύρω : Δεξιὰ, ἀριστερά, ἐπάνω κάτω !.. Ὁ Ἄρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου δὲν φαίνεται πουνθενά.

Ὁ Ποκοπίκο τρέμει πάνω στὴ ράχη τοῦ ψωραλέου γαιθάρου του. Ὅμως κάνει κουράγιο. Τραβᾷ μεγαλόπρεπα τὴ σκουριασμένη κι' ἀνάτηρη χατζάρα. Τοῦ φωνάζει :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Ὅμα βαρεθεῖς τὸ βίό σου, κάτελθε ρυγδαίως. Ἀπόψε σφάζω δωρεάν !

Τὴν ἴδια στιγμὴ δευτέρος τρομακτικὸς σεισμός συγκλονίζει τὸν ὑπόγειο θόλο. Τὸ πέτρινο δάπεδο σκίζεται στὰ δυὸ. Ἀπ' τὰ σκοτεινὰ ἔγκατα τῆς γῆς ξεπερ-

Τ' ἀγκλωτὸ τέρας δὲν καταφέρνει νὰ χαμηλώσει τὸ λαιμὸ
του. Ν' ἀρπάξει τ' ἄμοιρα θύματα στὰ τρομαχτικά του δόντια.

τάγεται ἓνα τεράστιο φριχτὸ Τέ-
ρας. Μοιάζει μὲ προϊστορικὸ
δεινόσαυρο. Ὁ ἀπέραντος λαι-
μὸς του φτάνει πολὺ ψηλά. Μέ-
χρι τὴν κορφή τοῦ ὑπόγειου θό-
λου.

Τὸ κορμὶ τοῦ τρομεροῦ θεριοῦ
εἶναι γεμάτο ἀγκάθια. Τὰ κον-
τόχοντρα λεπιδωτὰ ποδάκια του
καταλήγουν σὲ φοβερὰ μεγάλα
νύχια. Ἡ κοιλία του φουσωγὴ.
Τεράστια !

Τὰ ἀποκάτω βράχια, πὺν γιὰ
λίγες στιγμὲς εἶχαν ἀνοίξει, ξα-
νακλείουν μὲ τὸν ἴδιο πάταγο.

Τὸ ἀπαίσιο Τέρας ἔχει τερά-
στιο ὄγκο. Πιάνει τὸ πῶς μεγάλο
μέρος τοῦ ὑπόγειου χώρου. Μό-
λις καὶ μὲ δυσκολία καταφέρνει

νᾶρχεται γύρω. . .

Ἀμέσως κάνει νὰ χαμηλώσει
τὸν ἀπέραντο κι' ἀγκλωτὸ λαι-
μό. Ν' ἀρπάξει στὰ φοβερὰ του
δόντια τ' ἄμοιρα θύματά !

Ὅμως δὲν τὸ καταφέρνει. Ὁ
χῶρος εἶναι στενὸς γιὰ νὰ κάνει
τὴν κάμψη τοῦ τεράστιου λαιμοῦ
του. Τὰ γύρω βράχια τοῦ ὑπό-
γειου θόλου τὸ ἐμποδίζουν.

Ὁ Ποκοπίκο χοροῖδεύει :

— Ἰσα, τὸ λοιπὸν ! Χαμήλωσε
λιγάκι τὸ σβέρκο σου. Πῶς νὰ
σὲ σφάξω τόσο ψηλά ; !

Καὶ νά : Τ' ἀπαίσιο τέρας
βλέπει πῶς δὲν μπορεῖ νὰ κατε-
βάσει τὸ κεφάλι του. Μανιάζει
ἀφάνταστα ! Χοροπηδαίει τώρα
μὲ λύσσα μῦσα στὸ πέτρινο κλου-

βί. Θέλει νά ποδοπατήσει τούς δυστυχημένους συντροφους. Νά τούς σπαράξει μὲ τ' ἀγκάθια τοῦ τεράστιου κορμιού του.

Καὶ τὸ φοβιτὸ μαρτύριο ἀρχίζει: Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν, ὁ Κραγιαμπού κι' ἡ Χουχού, τρέχουν σαν τρελλοὶ γύρω ἀπ' τὸ θεριό! Πασχίζουν νά σωθοῦν ἀπ' τὴν φοβερὴ μετακινήσεις τοῦ ἀτέρανγον κορμιού του. Ν' ἀποφύγουν τὸ θανατερό ποδοπάτημα!

Ὁ διαβολεμένος νάνος βρίσκει κάπου στὰ γύρω βράχια ἕνα βαθουλὸ κοίλωμα. Σπρώχνει τὸν ψωραλέο γάϊδαρο. Ἐκεῖνος σωριάζεται βαρὺς κάτω. Γκαρίζει νυσταγμένα.

Ὁ Ποκοπίκο τὸν κυττάζει μὲ συμπνία:

— Κουράγιο, Σαῖν μου κι'... αἰωνία σου ἡ μνήμη!

Λίγο πιὸ κρεῖ, ἡ πυγμαία χοροπηδάει λαχανιασμένη. Ζητάει νά γλυτώσει ἀπ' τὸ ποδοπάτημα τοῦ θεριοῦ.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» χτυπάει μὲ ρυθμὸ τὰ χέρια του. Τῆς τραγουδάει:

*«Στὸ σαλόνι τὸ παρδὺ
χόρευε, Χουχού, καὶ πέτα,
Νὰ σοῦ πέσει τὸ λαρὶ
καὶ νὰ κάνεις... σιλουέττα!»*

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Οἱ στιγμὲς ποὺ περνᾶνε οἱ ἀμοιροὶ σύντροφοι, εἶναι ἀπάνταστα τραγικὲς. Μ' ἀπεγνωσμένες προσπάθειες καταφέρνουν ν' ἀποφεύγουν τὸ τρομερὸ ποδοπάτημα τοῦ μανιασμένου θεριοῦ. Ὅμως ὁ χῶρος π' ἀφήνει λεύτερο τὸ τεράστιο σῶμα του, εἰ-

ναι πολὺ λίγος. Τ' ἀγκάθια του, ποῦ καὶ ποῦ, βρίσκουν πάνω στὰ μισόγυμνα κορμιά τους. Ὁ ἄφθονος ἰδρώτας ποὺ τρέχει ἀπ' αὐτὰ, βάφεται κόκκινος στὸ αἷμα!

Ἡ Ταταμπού κι' ἡ Τζέϊν βρίσκονται σὲ κακὰ χάλια. Τ' ἀγκάθια τ' ἀπαίσιου Στοιχειοῦ τρυπᾶνε τὰ τριφερά κορμιά τους. Τὸ αἷμα τὰ βάφει κόκκινα. Ἐχουν φοβερά ἐξαντληθεῖ. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ σωριαστοῦν κάτω λιπόθυμες.

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι' ὁ ἀτρόμητος γιὸς του, κάνουν ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσουν, Ἀλίμονο ἂν πέσουν λιπόθυμες!.. Τὸ τρομαχτικὸ θεριὸ θὰ τὴν ποδοπατήσει. Θὰ τὴν λυώσει!..

Ἡ Χουχού χοροπηδάει ἀκόμα γιὰ λίγες στιγμὲς. Ὅμως γρήγορα στὸ θαμπὸ γαλαζοπράσινο φῶς τῶν πηγολαμιπιδῶν, ξεχωρίζει τὸ βαθουλὸ κοίλωμα τοῦ βράχου. Ἐκεῖ ποῦ ὁ Ποκοπίκο ἔκρυψε τὸν ψωραλέο «Καθαρόαιμο»

Ἡ «μαύρη γόησσα» βγάζει χαρούμενο ξεφωνητό. Ταυτόχρονα κάνει ἀτελειωμένη βουτιά. Πέφτει πάνω σιὸ σκελετωμένο κορμί τ' ἀβιοθρήνητου γάϊδαρου. Τὸν ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα ἀπ' τὸ λαϊμό. Οἱ ἀχώριστες ἀλόγουμεγες φτερουγίζουν τρομαγμένες. Βουίζουν γύρω στ' αὐτιά της.

Ἡ Χουχού ἀναπνέει μ' ἀνακούφιση. Νοιώθει τώρα σιγουριά. Τ' ἀγαθὸν Τέρας δὲν θὰ μπορέσει πιά νὰ τῆς κάνει κακό.

Ὁ «Καθαρόαιμος» δὲν δείχνει νὰ τὸν ἐνοχλεῖ τὸ βάρος τῆς

κοντόχοντρες πυγμαίας. Χαμηλώνει άργά τά ξαρωμένα γεροντικά βλέφαρά του. Σέ λίγες στιγμές ροχαλίζει βαριά !

Η «Μαύρη γόησσα τόν μακκαρίζει :

— Άντε, σουφεξε πάλι, παληκοπορίτη ! Ποιός στή χάρη σου νά κοιμάσαι μέ μιά . . κούκλα σάν καί μένα ! Μě συγχωρείτε κιόλας !

Ο Γκαούρ βλέπει τήν τραγική κατάσταση πού βρίσκονται οί δυό άμοιρες γυναίκες. Νοιώθει πώς δέν θά μπορέσουν γιά πολύ άκόμα νά σταθοῦν όρθές. Πρέπει κάτι νά κάνει. Καί τή ζωή του νά θυσιάσει γιά νά τις σώσει.

Καί νά : Σβέλτος κι' άτρόμητος, όπως πάντα, άρχίζει νά σκαρφαλώνει στά βράχια. Φτάνει γρήγορα επάνω. Στό ύψος πού βρίσκεται τό φοβερό κεφάλι τοῦ θηριοῦ.

Τό Τέρας τόν βλέπει. Άνοίγει τις τρομαχτικές μασσέλες του. Κάνει νά τόν άρπάξει.

Ο θρυλικός μελαψός γίγαντας στιγμή δέν δειλιάζει. Κι' αύτή τή φορά δείχνει πώς είναι έλληνας ! Πώς στις φλέβες του κυλάει τό περήφανο κι' ήρωϊκό αίμα τής άθάνατης γενιάς μας !

Μě τό τρομερό του ρόπαλο δίνει δυό γρήγορα δυνατά χτυπήματα στά μάτια τοῦ Στοιχειοῦ. Τό τυφλώνει προσωρινά !

Η μελιστάλακτη «μαύρη γόησσα» ζητάει καταφύγιο στήν άγκυλιά τοῦ φυλαέου «Καθαράιμου».

Τὸ Τέρας οὐρλιάζει τώρα μ' ἀφάνταστη λύσσα. Σπαρταράει σὰν νὰ τὸ σφάζουν. Χτυπιέται ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ βράχια. Τὰ χοντρά σουφλερά του ἀγκάθια σπάζουν.

Ὁ Γκαοῦρ, κάθε φορά πού τὸ κεφάλι τοῦ τυφλωμένου θεριοῦ περνάει ἀπὸ κοντά του, τὸ χτυπάει μὲ τὸ ρόπαλο. Τὸ τέρας σιγὰ-σιγὰ ξαλιέται. Οἱ κινήσεις του γίνονται πιὸ ἀργές. Πιὸ δύσκολες. Ἀπ' τὸ λαρύγγι του βγαίνουν τώρα βραχνὰ μουγγορητά.

Τέλος σταματάει. Στηρίζεται στὰ πσιανά του ποδάρια. Ἀναοαίνει γρήγορα. Θέλει νὰ ξαποστάσει λίγες στιγμές. Νὰ ξανάβρει τὸ κουράγιο του. Ν' ἀρχίσει πάλι τὸν τρελλό, δαιμονισμένο χορό του.

Καὶ νά : Τὰ χτυπημένα μάτια του ξεθαμπώνουν. Ἀντικρύζει τὸν Γκαοῦρ πεσμένον στὰ βράχια. Ζυγώνει γρήγορα τ' ἀπαίσιο κεφάλι του. Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν προφταίνει νὰ τὸ ξαναχτυπήσει στὰ μάτια. Τὸ τρομερὸ τέρας τὸν χάβει μὲ μιᾶς. Ὁ δυστυχημένος Ἕλληνας χάνεται μέσα στὸν ἀπέραντο χοντρὸ λαϊμό του.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀόρατου Ντοῦχ ἀκούγεται πάλι. Ὁ μαῦρος Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου, καγάζει τώρα :

— Χό, χό, χό ! Ἡ ἴδια τύχη σᾶς περιμένει ὅλους. Κανένας δὲν θὰ βγεῖ ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα !

Ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού, δὲν ἔχουν δεῖ τὸ κακὸ πού γίνηκε. Σηκώνουν ξαφνιασμένοι τὰ μάτια.

Ψάχνουν νὰ βροῦν τὸν Γκαοῦρ. Ἀλίμονο ! Τὸ πανώριο μελαψὸ παλικάρι πουθενὰ δὲν φαίνεται.

Ἡ Χουχού μέσ' ἀπ' τὴν κρυφώνα της ξεσπάει σὲ λυγμούς. Τοὺς φωνάζει κλαψιάρικα :

— Χί, χί, χί ! Καλὲ μὴ ψάγνετ' ἄδικα ! Τὸν κολάτισσε, ζωὴ σὲ λόγου σας ! Χί, χί, χί ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ἡ πανώρια Ταταμπού βγάζει σπαραχτικὸ ξεφωνητιό. Σωριάζεται κάτω ξερή.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία παρτάει τὴν ἀγκαλιά τοῦ φωραλέου «Καθαρόαμου». Πηδάει ἔξω. Σκύβει πάνω στὴν ἀναισθητὴ ἑλληνίδα. Πασχίζει νὰ τὴ συνφέρει. Ταυτόχρονα κι' ἡ γλῶσσα της πάει ροδάνι :

— Κουράγιο, κυρία Τέτοια μου ! Καλὲ μὴ κάνεις ἔτσι ! Νέα εἶσαι ἀκόμα ! Θά... φᾶς κι' ἄλλους !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας γίνεται μὲ μιᾶς θεριὸ ἀνήμερο. Ὁ χαμὸς τ' ἀγαπημένου «ἀδελφοῦ» κάνει τὴν καρδιά του νὰ σπαράξει στὸν πόνο. Τὸ θολὸ δάκρυ τὸν τυφλώνει. Δὲν ξέρει τί κάνει.

Τ' ἀπαίσιο Τέρας στέκει πάλι γιὰ λίγες στιγμές ἀκίνητο. Τεντώνει τὸν ἀπέραντο λαϊμό του. Πασχίζει μὲ δυσκολία νὰ καταπιεῖ τὸν γιγαντόσωμο Γκαοῦρ !

Ὁ Ταρζάν τραβάει μὲ λύσσα τ' ἀστραφτερὸ μαχαίρι. Τὸ ἐλληνικὸ ἱερὸ αἷμα πού χύθηκε κάποτε στὶς γαλάζιες φλέβες του τὸν κάνει ὑπέροχο ! Ἀφθαστο !

Τὸ θεριὸ ἔχει σκληρὸ κι' ἀγκαστικὸ ὀλόκληρο τὸ τεράστιο κορμί. Μονάχα ἡ φουσκωτὴ κοι-

λιά του δὲν ἔχει ἀγκάδια. Εἶναι λεία. Μαλακιά.

Τὸ τέρας πασχίζει ἀκόμα νὰ κατὰπει τὸ θῦμα. Ὁ Γκαοῦρ, σὰν ἓνας μεγάλος οὐῶλος, κατεβαίνει ἀργὰ ἀπ' τὴ λαρυγγί του. Ὡσπου τέλος παύει νὰ φαίνεται. Φτάνει κάτω πιά. Στὸ στομάχι τοῦ Στοιχειοῦ.

Καὶ νά : Ὁ δοξασμένος Ταρζάν κάνει τώρα κάτι τρομερό. Κάτι ἀπίστευτο :

Δίνει ἓνα ὑπεράνθρωπο χτύπημα. Καρφώνει τὸ φονικὸ μαχαίρι του στὴν κοιλιά τοῦ τρομεροῦ θεριοῦ. Ἀμέσως τὸ πιάνει μὲ τὰ δύο χέρια. Μ' ἀφάνταστη δύναμη τὸ τραβάει κατὰ κάτω.

Τὸ κοφτερὸ μαχαίρι σχίζει τὸ χοντρὸ μαλακὸ δέσμα τῆς τεράστιας κοιλιάς. Κάνει ἓνα μεγάλο ἀνοιγμα.

Ἡ σκληρὴ τρομαχτικὴ ! Τ' ἄντερα καὶ τὰ βρωμερὰ σπλάχνα τοῦ Στοιχειοῦ πετιῶνται ἔξω. Μαζὶ μὲ ποτάμια κόκκινα, ἀχνιστὸ αἷμα !

Τὸ Τέρας γιὰ λίγες στιγμὲς δὲν ἔχει νοιώσει τὸ κακὸ ποῦ ποῦπαθε ! Ὅμως γρήγορα τρομεροὶ πόνοι τὸ ζώνουν. Σπαρταράει πάλι δαιμονισμένα. Οὐρλιάζει ἀπαίσια !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι οὐδέποτε σὰν τὸ διαβολο. Στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθεῖ. Ἀπ' τὸ στίσιμο ποῦχει κάνει, χώνεται μέσα στὴν κοιλιά τοῦ θεριοῦ. Πιάνεται ἀπ' τ' ἄντερα καὶ τὰ σπλάχνα του. Σκαρφαλώνει πρὸς τὰ ἐπάνω.

Τὸ τέρας σπαρταράει ἀκόμα πιὸ πολὺ τώρα. Ἀπ' τὸ λαρυγγί του βγαίνουν βραχνὰ μουγγριτά.

Ἀπ' τὸ στόμα του κόκκινοι, ματωμένοι ἀφροί !

Ὁ Ταρζάν φτάνει γρήγορα ψηλὰ σιὰ στήθεια. Σφίγγει μὲ λύσσα πάλι τὸ φονικὸ μαχαίρι του. Τὸ καρφώνει στὴν τεράστιη καρδιά τοῦ Στοιχειοῦ.

Καὶ νά : Ὁ θάνατος ἔρχεται γρήγορος. Σὰν κεραυνός. Τὸ γιγαντόσωμο Τέρας βγάζει ἓνα τελευταῖο ἄγριο οὐρλιαχτό. Σωριάζεται κάτω νεκρό !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκεται ἀκόμα μέσα στὴ βρωμερὴ καὶ ἀτέραντη κοιλιά του. Ἡ ἀνάσα του ἔχει κοπεῖ. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νοιώθει πὼς θὰ χάσει τὶς αἰσθήσεις του. Θὰ πέσει ξερός.

Ὅμως κάνει ὑπεράνθρωπο κουράγιο ! Ἀπ' τὰ στήθεια τοῦ θεριοῦ, κατεβαίνει τώρα στὸ τεράστιο στομάχι του. Μὲ τὸ μαχαίρι τὸ σχίζει καὶ αὐτό. Λευτερώνει τὸ θυμολικὸ ἔλληνα γίγαντα. Τὸν πετάει ἔξω.

Ὁ ἄμοιρος Γκαοῦρ εἶναι ἀναίσθητος. Ἡ Τρεῖν σκύβει πάνω του. Τὸν χτυπάει δυνατὰ στὸ πρόσωπο. Τὸν συνεφέρνει ! . .

Ὁ Κραγιαμποῦ βοηθεῖ τώρα τὸν πατέρα του. Τὸν βγάζει ἀπ' τὴ βρωμερὴ κοιλιά τ' ἀπαίστου σκοτωμένου Στοιχειοῦ.

Ὁ ἄμοιρος, βρίσκεται καὶ αὐτὸς σὲ κακὰ χάλια !

Στὸ μεταξὺ ἡ Χουχοῦ συμφέρνει καὶ τὴν Ταταμποῦ. Ὅλοι μαζί ἀγκαλιάζονται. Φιλιῶνται μὲ δάκρυα χαρᾶς. . .

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία μένει παραπονεμένη. Κανένας δὲν τὴ φιλεῖ. Ἡ ἄμοιρη γυρίζει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ψάχνει νὰ βρεῖ τὸν Ποκοπίκο. Φωνάζει ἀνήσυχη :

‘Αλλίμονο ! Τὸ τέρας ἀνοίγει τὶς τρομαχτικὲς μασσέλες του.
‘Αρπάζει τ’ ἄμοιρο μελαφό παλικάρι !

— Ποῦσαι χρυσό μου ; ! Ποῦσαι « Ἄντρακλά μου ; ! » Ἐλα καλέ νὰ φιληθοῦμε κι’ ἐλόγου μας !

‘Αλλίμονο ! Ὁ φοβερός καὶ τρομερός νάνος δὲν βρίσκεται πονθενά !.. Ἐχει γίνει ἀφαντος ! Κανένας δὲν τὸν εἶδε. Κανένας δὲν τὸν ἄκουσε ! Δὲς κι’ ἡ γῆς ἀνοίξε καὶ τὸν κατὰπτε !

Ἡ « μαύρη γόησσα » πᾶει νὰ τρελλαθεῖ ἀπ’ τὴν ἀπελπισία της. Ἀμέσως πέφτει κοντὰ στὰ ὑπίσθια τοῦ θεριοῦ. Μπουσουλᾷ γρήγορα. Χώνεται κάτω ἀπ’ τὴν οὐρά του. Βάζει τὸ στόμα της σ’ ἓνα στρογγυλὸ ἄνοιγμα ποὺ βρίσκεται· ἐκεῖ κάνει μορφασμὸ ἀηδίας. Τέλος φωνάζει στὸν ἀγαπημένο τῆς. Σὺν νὰ τοῦ τηλεφωνᾷ :

— Ἄν σὲ κολάτισε, χρυσό μου, ἔβγα γρήγορα Ἀπὸ τ’ ὄψεϊναι ἡ... ἔξοδος ! Μὲ συγχωρεῖτε κιῶλας ! !

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ φωνὴ τοῦ τερατόμορφου Ντούχ, ἀντηγεῖ ἀγρία στὸν ὑπόγειο πέτρινο θόλο. Ὁ ἀόρατος Ἀργοντας τοῦ Κάτω Κόσμου, φαίνεται νὰναι ἀφάνταστα θυμωμένος.

— Κακὰ σκυλιά ! Σκοτώσατε τὸ πιδ ἀγαπημένο θεριό μου ! Θὰ τὸ πληρώσετε ἀκριβά !

Ταυτόχρονα κι’ ἄλλος τρομαχτικὸς σεισμὸς γίνεται. Τὸ πέτρινο δάπεδο τῆς ὑπόγειας καταπακτῆς σχίζεται πάλι στὰ δύο.

Τὸ νεκρὸ ἀγαθωτὸ τέρας πέφτει μέσα σὺν σκοτεινὸ βάραθρο. Μαζί του κι’ ὁ Ταρξάν ἡ

ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού κι' ἡ Χουγκιό. Μονάχα ὁ Γκαούρ καταφέρνει νὰ πιαστεί σ' ἓνα βράχο. Νὰ μὴ τοὺς ἀκολουθήσει στὴν τραγικὴ πτώση.

“Ὅμως ὁ μελαγχρὸς Ἕλληνας γίνοντας μετανιώθει γι' αὐτό. Τί κι' ἂν σωθεῖ ἐκεῖνος καὶ χαθοῦν ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἢ ζωὴ θὰ τοῦ εἶναι ἀχρηστή!..

‘Απ’ τὸ βράχο ποῦναι γατζωμένος, πηδαίει μ’ ἀπόγνωση. Θέλει νὰ γκρεμιστεῖ κι’ αὐτὸς μαζί με τοὺς ἀγαπημένους συντρόφους του. Νὰ βρεῖ τὴν ἴδια τύχη μ’ ἐκείνους!

Δὲν προφταίνει. Καινούριος σεισμὸς τραντάζει πάλι τὸν πέτρινο θόλο. Τὸ ἀνοίγμα ξανακλείνει γρήγορα. Ὁ Γκαούρ μένει μονάχος τώρα ἐκεῖ. Πιασμένος οὖν ποντίκι στὴν τρόμερὴ ὑπόγεια παγίδα.

Λίγο πρὶν πέρα ὁ Κάθαροάιμος γκάριζει πονεμένα. Ὀλιβερά... Σὰν νὰ μοιρολογεῖ τοὺς χαμένους συντρόφους.

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας νοιώθει τρελλὴ ἀπόγνωση. Χτυπιέται μανιασμένος στὰ γύρω βράχια. Σὰν νὰ θέλει νὰ τὰ σπάσει. Νὰ τὰ γκρεμίσει. Νὰ λευθερωθεῖ. Νὰ τρεῖξει κοντὰ στοὺς ἄλλους. Νὰ θυσιάσει καὶ τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τοὺς σώσει!

‘Αλίμονο! Τίποτα δὲν μπορεί νὰ κάνει.

Καὶ νά: Ἡ φωνὴ τοῦ ἀδούτου Ἀρχοντα τοῦ Κάτω Κόσμου ξανακούγεται:

— ‘Εδῶ θ’ ἀφήσεις τώρα, σκύλε, τὰ κόκκαλά σου. Τὰ μαῦρα φίδια μου θὰ σοῦ κρατήσουν συντροφιά! Ἐγὼ πρέπει νὰ τρέ-

ξω. Νὰ προλάβω τοὺς ἄλλους. Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ ξεφύγουν. Οἱ δυὸ ὁμορφες γυναῖκες θὰ γίνουν δικές μου σκλάβες!

Τὴν ἴδια στιγμὴ δαιμονισμένα σφενίγματα ἀντηχοῦν. ‘Απ’ τίς ρωγμὲς τῶν γύρω βράχων ξεπετάγονται ἀμέτρητα μεγάλα μαύρα φίδια. Χύνονται μανιασμένα στὸ μελαγχρὸ γίγαντα. Κονιορδιάζονται στὰ πόδια του!

Ὁ Γκαούρ εἶναι ἀτρόμητος καὶ χεροδύναμος ἄντρας. Καθόλου δὲν τὰ χάνει. Παλεύει ὑπεράνθρωπα μαζί τους. Ἄλλα πνίγει. Ἄλλα ποδοπατάει. Ἄλλα χτυπάει μ’ ὀμὴν στὰ γύρω βράχια. Τοὺς τσακίζει τὰ κεφάλια. Τὰ σκοτώνει!

“Ὅμως ἀλίμονο! Τ’ ἀπαίσια ἐρπετά εἶναι ἀμέτρητα. Γρήγορα καταφέρνουν νὰ τὸν σωριάσουν κάτω. Ὅλα μαζί ζώνουν τώρα τὸ μισόγυμνο κορμί του. Τὸν σφίγγουν μὲ λύσσα καὶ μανία.

Ὁ μελαγχρὸς γίγαντας δὲν μπορεί πιά νὰ κουνηθεῖ. Ἀπ’ τὰ πλατεῖά του στήθια βγαίνει βαρὺ πνιγμένον βογγητό. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξεψυχήσει! Ὅμως νά: Ὁ καλὸς Θεὸς δὲν τὸν ἀφήνει νὰ χαθεῖ!

Ξαφνικὸ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ φτάνει στ’ αὐτιά του. Μαζί κι’ ἓνα παράξενο βαρὺ φτερούγισμα.

Ψηλά ἀπ’ τὸν πέτρινο θόλο τῆς ὑπόγειας καταπακτῆς, πέφτει ἓνας μικροσκοπικὸς πύθηνος. Τὸ πρόσωπό του ἀνθρώπινο. Διαβολικὸ. Τὰ μάτια του πράσινα. Μοιάζει μὲ δαίμονα. Μὲ σατανά!

Πάνω ἀπ’ τὸ φρικτὸ κεφάλι του φτερουγίζει πάντα μιὰ πα-

ράζειν νυχτερίδα. Μεγάλη σάν
ὄρνις!

Τὰ φῶδια ξεκουλουριάζονται
ἀμέσως ἀπ' τὸ μισόγυμνο κορμὶ
τοῦ μελαποῦ γίγαντα. Πάνε καὶ
κοῦβονται τρομαγμένα στις ρωγ-
μὲς τῶν γύρω βράχων.

Ὁ Γκαούρ εἶναι τώρα λεύτε-
ρος. Ἔχει σωθεῖ ἀπ' τοῦ Χά-
ρου τὰ δόντια.

Μ' ἀφάνταστη δυσκολία κατα-
φέρνει νὰ σηκωθεῖ. Νὰ σταθεῖ
σιὰ μελανιασμένα ποδάρια του.
Κυττάζει μὲ φρίκη τ' ἀπαίσιο
αὐτὸ πλᾶσμο.

Ὁ πύθηκος μὲ τὸ σατανικὸ
πρόσωπο, κυττάζει μὲ θαυμα-
σμὸ τὸν πανώριο μελαπὸ γί-
γαντα. Μοιρομυρίζει:

— Φαίγεσαι, καλὸ καὶ χεροδύ-
ναμο παλικάρη! Ἀντᾶμι νὰ σ' ἀ-
φήσω νὰ χαθεῖς στὸ φοβερὸ αὐ-
τὸ μπουντρούμι. Ἄν θέλεις μπο-
ρῶ νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ 'δῶ μέσα.
Νὰ σὲ σώσω!...

Ὁ μελαπὸς ἔλληνας ρωτᾷ:

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ;

Τὸ μικροσκοπικὸ τέρας τ' ἀπο-
κρίνεται:

— Εἰμαι ὁ Κρούκ. Ἀδελφὸς
τοῦ ἀρχοντα Ντούχ! Σὲ μένα
ἀνήκει ὁ θρόνος τοῦ Κάτω Κό-
σμου! Ὅπως ὁ παντοδύναμος
θεὸς Χόγκα δὲν θέλει νὰ βάψω
τὰ χέρια μου σὲ ἀδελφικὸ αἷμα.
Κάποτε πού ξήτησα νὰ σκοτώ-
σω τὸν Ντούχ, τιμωρήθηκα
οκληρά. Μὲ μεταμόρφωσε σὲ πύ-
θηκο. Ἄν ἐπιχειρήσω πάλι, θὰ
μὲ κάνει συχαμερὸ σκουλίκι! Κα-
νένας δὲν μπορεῖ νὰ πᾶει ἀντί-
θ τα μὲ τὴ θέληση τοῦ θεοῦ
Χόγκα!

Ὁ Γκαούρ δὲν ἔχει καταλά-
βει καλά. Ρωτᾷ πάλι:

— Καὶ τί ζητᾷς ἀπὸ μένα; Τί
θέλεις νὰ κάνω;

— Νὰ δολοφονήσεις τὸν Ντούχ.
Τὸν ἀδελφὸ μου! Γιὰ νὰ γίνω
ἐγὼ ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κό-
σμου. Ἀμα τὸ κάνεις αὐτό, θὰ
σὲ βοηθήσω νὰ βγεις ἀπὸ 'δῶ
μέσα! Νὰ σωθεῖς ἀπ' τὸ φριχτὸ
θάνατο ποὺ σὲ περιμένει!

Τὸ πρόσωπο τοῦ θρυλικοῦ γί-
γαντα παίρνει ἄγρια ἐκφραση!
Κυττάζει τὸν σατανικὸ Κρούκ
μὲ περιφρόνηση. Μ' ἀηδία!
Μουγγρίζει:

— Χάσον ἀπ' τὰ μάτια μου τι-
ποτένι.. Ἐνας ἔλληνας ποτὲ
δὲν γίνεται δολοφόνος. Ἔτσι
κ' ἂν ἀκόμα πρόκειται νὰ σώ-
σει τὴ ζωὴ του! Γκρεμοτσακί-
σου λοιπὸν ἀπὸ μπροστά μου!
Συμφωνεῖς δὲν κάνω μὲ κακούρ-
γους σάν καὶ σένα!

Ὁ πύθηκος μὲ τ' ἀνθρωπινὸ
πρόσωπο, χαμογελάει σατανικά:

— Καὶ τὴ συντρόφισσά σου;
Δὲν πονᾷς καθόλου τὴν πανώ-
ρια Ταταμπού; Θὰ τὴν ἀφήσεις
νὰ γίνει σκλάβα τοῦ Ντούχ;

Ὁ μελαπὸς γίγαντας μένει γιὰ
λίγες στιγμὲς βαθιὰ σὺλλογιόμε-
νος. Τέλος φωνάζει ἄγρια:

— Ὅχι! Εἰμαι ἔλληνας! Γιὰ
κανένα λόγο δὲν θὰ γίνω δολο-
φόνος! Οὔτε γιὰ νὰ σώσω τὴ
ζωή μου, οὔτε γιὰ νὰ σώσω τὴν
ἀγάπη μου!..

Ἀμέσως προσθέτει:

— Ὁ Ντούχ εἶναι ἐχθρὸς μου!
Αὐτὸς μ' ἐκλεισε σὲ τοῦτο τὸ
φοβερὸ μπουντρούμι. Αὐτὸς θέ-
λει νὰ κάνει σκλάβα του τὴν
Ταταμπού... Ἄν βρεθεῖ μπρο-
στά μου, θὰ χτυπηθῶμε σάν τι-
μοὶ ἄντρες. Στήθος μὲ στήθος.

Ὅποιοι σταθεῖ πῶς δυνατὸς

Ὁ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζιγύγκλας σχίξει τὴν τεράστια κοιλιά τοῦ Στοιχειοῦ. Χώνεται μέσα. Σκαρφαλώνει πρὸς τὰ ἑπάνω. Βιάζεται νὰ φτάσει στὴν καρδιά.

κι' ἀτρόμητος ἀπ' τοὺς δυό, θά ξήσει! Ὅμως νὰ τὸν χτυπήσω πισσώπλατα δὲν τὸ κανοῦ. Δολοφόνος δὲν γίνομαι!

Το διαβολικὸ πρόσωπο τοῦ πιθιανθρώπου σκοτεινιάζει τώρα. Μουγγρίζει κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του:

— Τότε καλὰ βρύνεσ' ἐδῶ! Μεῖν' ε λοιπὸν ν' ἀφήσεις τὰ κοκαλά σου σ' αὐτὸ τὸ φριχτὸ τάφο!.. Ἐγὼ θὰ τρέξω νὰ βρῶ τὸ λευκὸ οὐντροφὸ σου! Τὸν Ταρζάν. Ἐκεῖνος δὲν εἶναι κουτὸς σὰν καὶ σένα... Ἀγαπάει τὴ ζωὴ! Ἀγατᾷ καὶ τὴ συντροφισσά του!.. Θά δεχτεῖ νὰ κάνει

ἐκεῖνο ποὺ δὲν θέλεις νὰ κάνεις ἐσύ!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἔχει χάσει τὴν ὑπομονή του. Σὰν μαϊνασμένο θεριὸ χύνεται ν' ἀρπάξει τὸν ἀνθρωπόμορφο πίθηκο.

Ὁ ἀπαίσιος Κρούκ προφταίνει: Μ' ἓνα πήδημα ἀρπάζεται ἀπ' τὰ βράχια. Σκαρφαλώνει ἑπάνω. Γελάει σατανικά:

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!

Ἡ τεράστια νυχτερίδα τὸν παρακολουθεῖ. Σὲ λίγες στιγμὲς γάνονται κι' οἱ δυὸ ψηλὰ στὸν πέτρινο σκοτεινὸ θόλο.

Ὁ Γκασὺρ μένει φυλακισμένος πάλι στὸ τρομαχτικὸ ὑπό-

γειο μπουντρούμι. Μοναδική συντροφιά του τὸ ρυθμικὸ ροχαλητὸ τοῦ ψωραλέου «Καθαρδαίμου»!

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Γυρίζουμε λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας. Εἴχαμε τὸ πέτρινο δάπεδο τῆς ἀπαίσιας καταπακτῆς ν' ἀνοίγει. Τὸ σκοτωμένο ἀγκαθωτὸ τέρας, μὲ τὴ σχισμένη κοιλιά, γκρεμίζεται στὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα. Μαζί του κι' ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ἡ Ταταμπού, ὁ Κραγιαμπού, ἡ Χουχιού.

Ἀλλήμονο! Οἱ ἄμιτρι συντροφιοὶ πέφτουν πάνω σὲ τὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ νεκροῦ Στοιχειοῦ. Τὰ φρερά του ἀγκάθια τρυπάνε, γὰ μιά φορὰ ἀκόμα, τὰ μισογυμνα καταματωμένα κορμιά τους.

Οἱ ἀβάσταχτοι πόνοι τοὺς κάνουν νὰ βογγᾶνε σπαραχτικά. Γιὰ κάμψοι ὥρα μένουν ἐκεῖ ποῦχουν πέσει. Δὲν μποροῦν νὰ σηκωθοῦν. Οὕτε νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους.

Τέλος συνέρχονται ἄλλως. Κυττάζουν μ' ἀπόγνωση γύρω τους. Βρίσκονται σὲ μιά δευτέρα, πὺ βραδιά καταπακτή.

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶναι φυλακισμένοι. Σ' ἓνα σημεῖο ἀντικρύζουν τ' ἀνοιγμα ὑπόγειας σήραγγας.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θέλει νὰ περάσουν ἀπ' αὐτήν. Νὰ προχωρήσουν βαθιά. Πιστεύει πὺς κάπου θὰ βροῦν διέξοδο. Κἀπως θὰ μπορέσουν νὰ βροῦν στὸν Ἐπάνω Κόσμο. Στὴν πολυαγαπημένη Ζούγκλα τους.

Ὅλοι εἶναι σύμφωνοι. Μονάχα ἡ Ταταμπού δὲν θέλει νὰ κουνηθεῖ ἀπ' τὴ θέση της. Κλαίει καὶ χτυπιέται γιὰ τὸν Γκαούρ. Τὸ χἀμένο σὺντροφοῦ της.

Ὁ Ταρζάν τῆς ἐξηγεῖ:

— Τώρα δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα γι' αὐτόν. Σὰν βοῦμ' ἐπάνω, θὰ τρέξουμε στὸν παντοδύναμο Νάχρα-Ντού. Μονάχα ὁ μονοφθαλμος Μάγος θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ τὸν βροῦμε. Νὰ τὸν σώσουμε ἀπ' τὴν ὑπόγεια Κόλαση!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα σφίγει τὴν καρδιά της. Μὲ βουρκωμένα μάτια τοὺς ἀκολουθεῖ. Μπαίνουν ὅλοι σὲ ἀνοιγμα τῆς σκοτεινῆς σήραγγας. Προχωροῦν ἀργά. Διστακτικά. Φοβισμένα.

Ξαφνικὰ παράξενος θόρυβος φτάνει στ' αὐτιά τους. Σὰν νὰ χτυπιῶνται κόκαλα πάνω σὲ κόκαλα.

Ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς κρότος ὅσο πάει καὶ πλησιάζει... Ταυτόχρονα ἀδύναμος πράσινος φωσφορισμὸς ἔρχεται νὰ ξεθοριάσει τὸ κατὰμυρο σκοτάδι!

Ἡ σήραγγα τώρα φωτίζεται ἀμυδρά.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού προχωροῦν. Ἡ Χουχιού τοὺς ἀκολουθεῖ κατατρομαγμένη.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἀμετρητοὶ ἀνθρώπινοι σκελετοὶ φτάνουν μπροστά τους.

Κινοῦνται σὰν ὄντα ζωντανά! Ὅμως τὸ κεφάλι, τὸ σῶμα, τὰ χέρια, τὰ πόδια τους, εἶναι μονάχα κόκκαλα. Κόκκαλα ποῦ βγάζουν παράξενο πρᾶ-

σινο φωσφορισμό.

Ἡ σήραγκα εἶναι στενή. Οἱ σκελετάνθρωποι προχωροῦν δύσκολα. Τὰ κόκκαλα τοῦ ἐνὸς χτυπᾶνε πάνω στὰ κόκκαλα τοῦ ἄλλου. Μακάβριος κρότος ἀντηχεῖ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μπαίνει μπροστά στίς τρεῖς γυναῖκες καί στο γιό του. Τοὺς σταματᾷ.

Οἱ σκελετοὶ βγάζουν ἀπ' τὰ ξερά λαρύγγια τους παράξενες στριγγλιές. Πέφτουν μὲ μανία πάνω του. Ζητᾶνε νὰ τὸν σπαράξουν μὲ τὰ κοκκαλιάρικα χέρια τους.

Ὁ Ταρζάν στιγμὴ δὲν δειλιάζει. Παλεύει σὰν θερίο. Χτυπιέται σὰν γίγαντας μαζί τους. Οἱ τρομαχτικὲς γροθιές του σκορπίζουν τὰ κόκκαλα τῶν κολασμένων Σκελετανθρώπων. Τοὺς δαλύουν!

Ὅμως ἐκεῖνοι εἶναι πολλοί. Γρήγορα καταφέρνουν νὰ τὸν παρμερίσουν. Μανιασμένοι τώρα, χύνονται καί πάνω στοὺς ἄλλους. Μεγάλο κακὸ γίνεται!

Ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν κι' ὁ Κραγιαμπού, βρίσκονται σὲ τραγικὴ θέση!..

Ἡ Χουχού ἔχει κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ κάποιο βράχσ. Κυττάζει τοὺς ἀμέτρητους Σκελετανθρώπους. Ψιθυρίζει μελιστάλατα:

— Ψυχὴ μου γαμπού! Μονάχα ποῦνα λιγούλακι... ἀδυνατούτσικοι! Μὲ συγχωρεῖτε κιὼλας!

Τὸ κακὸ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ χειροτερενεῖ. Οἱ κολασμένοι σκελετοὶ ἔχουν σωριάσει κάτω τοὺς ἄμοιρους συντρόφους. Τοὺς χτυπᾶνε μὲ λύσσα. Τοὺς ποδοπι-

τᾶνε. Σίγουρα σὲ λίγο θὰ τοὺς σκοτώσουν!

Ξαφνικά μὰ ἰδέα φωτίζει τὸ μυαλό τοῦ καλόκαρδου Κραγιαμπού. Μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια καταφέρει νὰ πεταχτεῖ ὀρθός. Ἀμέσως κάνει τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ψιθυρίζει μὲ δέος:

— Μεγάλε κι' ἀληθινὲ θεέ! Προστάτεψέ μας ἀπ' τοὺς δαίμονες αὐτούς!

Καὶ νά: Στὴ στιγμὴ ἓνα ἀπίστευτο θάμμα γίνεται: Οἱ Σκελετάνθρωποι βγάζουν τρομαγμένη στριγγλιά. Ἀμέσως διαλύονται. Τὰ κόκκαλά τους σωριάζονται κάτω. Σχηματίζουν μικροὺς ἄμορφους σωρούς!..

Ὁ Ταρζάν, ὁ γιὸς του κι' οἱ τρεῖς γυναῖκες, ἔχουν σωθεῖ ἀπὸ βέβαιο καὶ φοιχτὸ θάνατο!

Ὁ Ντούχ, ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου, παρακολουθοῦσε ἀθέατος τὸ κακὸ ποὺ γινόταν.

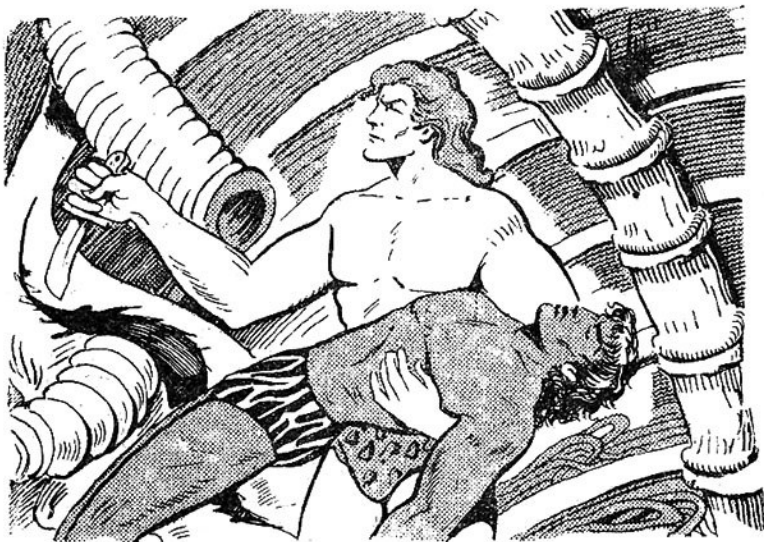
Ταυτόχρονα βγάζει κι' αὐτὸς τρομαγμένο οὐρλιαχτό. Τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ τὰ λόγια τοῦ νέου, τὸν τρέπουν σ' ἄτακτη φυγή.

Ἡ ἀπαίσια φωνὴ του σβύνει σιγὰ—σιγὰ στοὺς βάθος τῆς ἀπεραντῆς σκοτεινῆς σήραγκας!..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' οἱ ἄλλοι, περνᾶνε πάνω ἀπ' τὰ σωριασμένα κόκκαλα τῶν Σκελετανθρώπων. Συνεχίζουν τὴν ἀπελπισμένη πορεία τους...

Ξαφνικά ὁ ὑπόγειος διάδρομος φωτίζεται ἐκτυφλωτικά. Ἐνας μικροσκοπικὸς ἀνθρωπόμορφος πύθγκος μὲ σατανικὸ πρόσωπο, παρουσιάζεται. Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του φερούγιζει τεράστια νυχτερίδα. Ἐξηγεῖ στὸν Ταρζάν:

— Εἰμαι ὁ Κρούκ! Ὁ Ντούχ,

Ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν κατεβαίνει τώρα στὸ τεράστιο στομάχι τοῦ Στοιχειοῦ. Τὸ σκίζει μὲ τὸ μαχαίρι του. Βγάζει ἀναίσθητο τὸν Γκαούρ.

εἶναι ἀδελφός μου. Ὅμως σὲ μένα ἀνήκει ὁ θρόνος. Ἐγὼ πρέπει νὰ γίνω ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου! Ἄν θέλεις, μπορῶ νὰ σᾶς σώσω. Νὰ σᾶς βγάλω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόγεια Κόλαση. Φτάνει νὰ μοῦ κάνεις μιὰ χάρη; Θέλω νὰ δολοφονήσεις τὸν Ντούχ. Τὸν ἀδελφό μου!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος. Τέλος τ' ἀποκρίνεται:

— Ναί, Κρούκ! Θὰ κάνω πρόθυμα αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾷς. Φτάνει νὰ βγάλεις πρῶτα τίς τρεῖς γυναῖκες καὶ τὸ γιό μου, στὸν Ἐπάνω Κόσμο!..

Ὁ ἀνθρωπόμορφος πίδηκος χαμογελαίει σατανικά. Τοὺς γνέφει νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Λίγο πρὶν πέρα σταματάει. Ἀπ' τὸ δεξιὸ τοίχωμα τῆς καταπακτῆς, τραβάει κάποιον βράχο. Ἐνα στενὸ ἀνοιγμα παρουσιάζεται. Ὁ Κρούκ μουρμουρίζει:

— Ἀπὸ δῶ θὰ περάσουν οἱ γυναῖκες κι' ὁ γιός σου! Σὲ λίγο θὰ βρίσκονται λεύτεροι πάνω στὴν πράσινη Ζούγκλα! Ὅμως ἐσὺ θὰ μείνεις ἐδῶ. Θὰ λευτερωθεῖς μονάχα σὰν θάχεις δολοφονήσει τὸν ἀδελφό μου!..

Ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν κι' ὁ Κραγιαμπού δὲν θέλουν νὰ φύ-

γουν. 'Η καρδιά τους δὲν βα-
σταίει ν' ἀφήσουν μονάχο τὸν
Ταρζάν.

Ὁ Κρούκ μουρμουρίζει :

— 'Αλίμονο σὲ σὰς ἂν μείνετε
σ' αὐτὴ τῇ φριχτῇ Κόλαση. 'Α-
μέτρητα Στοιχεῖα καὶ Τέρατα
σὰς περιμένουν ἀκόμα.

'Η ἄμοιρη Χουχού τρομάζει
ἀφάνταστα. Τρυπώνει με λαχτάρα
στὸ στενὸ ἄνοιγμα τοῦ βράχου.
Φωνάζει στὸν Πιθηκάνθρωπο :

— Τοῦ λόγου μου παγαίνω
κύριε Τέτοιο μου ! Ἀνύπαντρη
κοπελλίστα τυγχάνω. Γιατί νὰ
καθούνε τέτοια νειῶτα ! Τέτοια
κάλλη !

Προσθέτει μ' εὐγνωμοσύνη :

— Ὁ θεὸς νὰ σ' ἔχει καλὰ,
ποὺ κακόμοφο νάχεις ! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας.

Ὁ Ταρζάν σπρώχνει πέρα τίς
δυὸ γυναῖκες καὶ τὸ γιό του.
Τοὺς ἀναγκάζει νὰ περάσουν
ἀπ' τὸ στενὸ ἄνοιγμα. Νὰ τρα-
βήξουν γιὰ τὸν 'Επάνω Κόσμο.

Ὁ Κρούκ μὲ δυσανάλογη δύ-
ναμη γιὰ τὸ μπῶί του, σηκώνει
πάλι τὸ βράχο. Τὸν ξαναβάζει
στὴ θέσῃ του, Κλείνει τὴν
τρύπα.

'Αμέσως ξεκινάει. Προχωρεῖ
στὴν ὑπόγεια σήραγμα. Ὁ 'Αρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας τὸν ἀκο-
λουθεῖ. 'Η τεράστια νυχτερίδα
φτερουγίζει πάντα πάνω ἀπ' τὰ
κεφάλια τους.

Περνάει ἔτσι πολλὴ ὥρα. Οἱ
τρεῖς γυναῖκες κι' ὁ Κραγια-
μπού σίγουρα θάχουν φτάσει πιά
πάνω στὴν ἀπέραντη Ζούγκλα.

Ὁ πιθηκάνθρωπος σταματᾷ
τέλος κάπου. Δείχνει στὸν Ταρ-
ζάν τὸ στενὸ ἄνοιγμα δυὸ βρά-
χων :

— 'Απ' ἐδῶ θὰ περάσεις εἰς !
Αἶγο πρὶν πέρα βρίσκεται ἡ μυ-
στικὴ ὑπόγεια σπηλιὰ τοῦ ἀδελ-
φοῦ μου. Ἐκεῖ θὰ παραμονέ-
ψεις κρυμμένος. Μέχρι πού νὰ
τὸν πάρει ὁ ὕπνος ! Τότε θὰ
τὸν χτυπήσεις ! Θὰ καρφώσεις
τὸ μαχαίρι σου στὴν καρδιά του !

Η ΤΥΧΗ ΚΡΥΦΑΚΟΥΕΙ

Ὁ 'Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἔχει κάνει πιά αὐτὸ ποὺ ᾔθελε :
'Η Ταταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Κρα-
γιαμπού κι' ἡ μαύρη πυγμαία ἔ-
χουν σωθεῖ. Βρίσκονται λεύτε-
ροι στὸν 'Επάνω Κόσμο.

Καὶ νὰ : Κυττάζει μὲ περι-
φρόνηση τώρα τὸν σατανικὸ πι-
θηκάνθρωπο.

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου,
σκύλε ! Ὁ Ταρζάν δὲν θὰ γίνῃ
ποτὲ δολοφόνος γιὰ νὰ σώσει
τὴ ζωὴ του.

Ὁ Κρούκ γίνεται μὲ μιᾶς θε-
ριὸ ἀνήμερο. Εἶναι ἡ δευτέρα
φορὰ ποὺ τὴν παθαίνει. Μουγ-
γρίζει μὲ λύσσα :

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσεις ἀκρι-
βά !. Ταυτόχρονα χύνεται μὲ τὰ
φαρμακερά του νύχια. Ζητάει νὰ
τοῦ βγάλει τὰ μάτια ! Τὸ ἴδιο κά-
νει κι' ἡ τεράστια νυχτερίδα του.

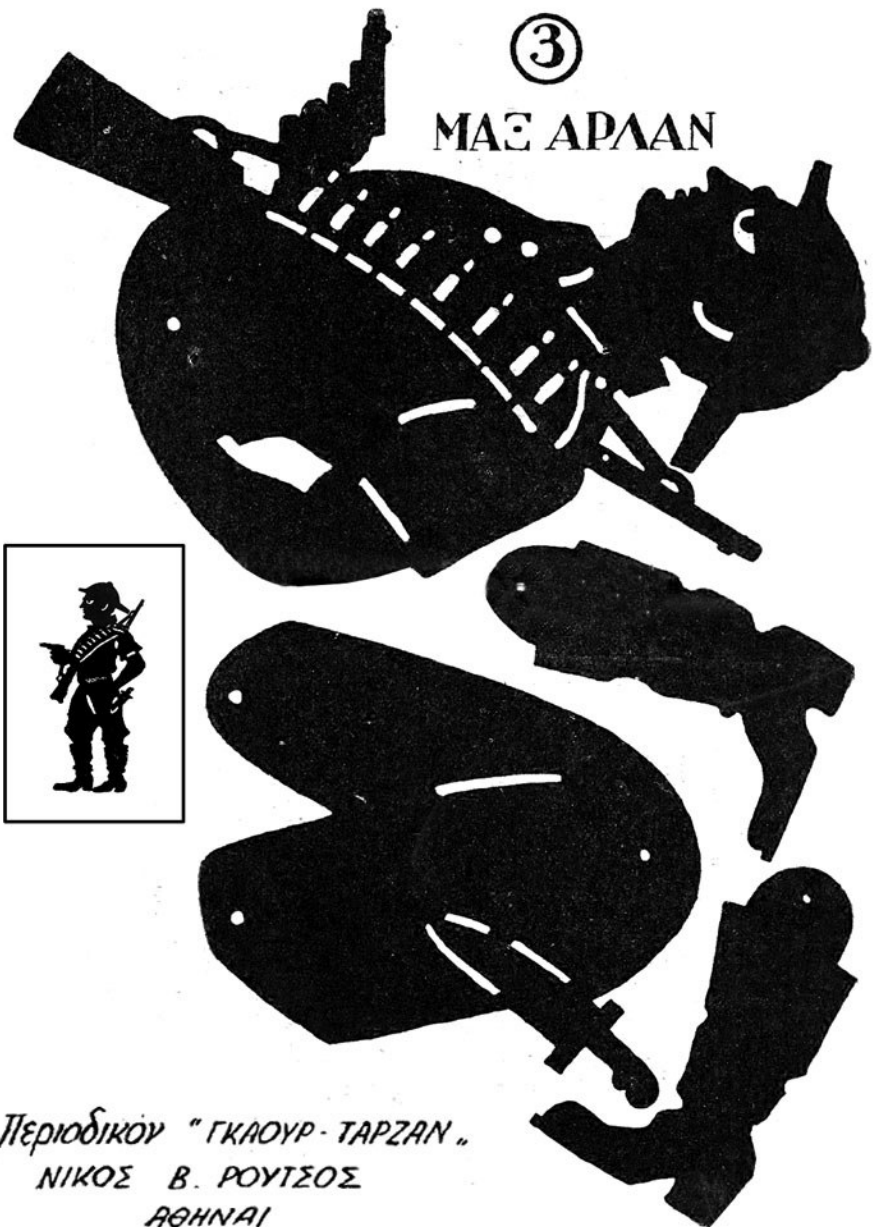
Ὅμως δὲν προφταίνουν. Τὴν
ἴδια στιγμὴ, τερατόμορφος μαῦ-
ρος γίγαντας παρουσιάζεται. Εἶ-
ναι ὁ Ντοχ. Ὁ 'Αρχοντας τοῦ
Κάτω Κόσμου !

Ὁ σατανικὸς πιθηκάνθρωπος
βγάζει τρομαγμένο ξεφωνητό.
Παρατάει τὸ θῦμα του. Τρέχει
σὰν τρελλὸς νὰ σωθεῖ !.. 'Η νυ-
χτερίδα τὸν ἀκολουθεῖ.

Ὁ Ντοχ κάνει νὰ τὸν κυνη-
γήσει. Ὅμως γρήγορα σταμα-
τάει. Ξαναγυρίζει πίσω. Στέκει.

③

ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ".
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

μπροστά στον Ταρζάν. Φαίνεται μετανοιωμένος. Τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμό :

— Εἶσαι τίμιος καὶ γενναῖος ἄντρας ! Ἀκουσα καὶ ξέρω ὅλα ὅσα γίναν!.. Ὁ ἀδελφός μου ὑποσχέθηκε νὰ σοῦ σώσει τὴ ζωὴ. Φτάνει νὰ κάρφωνες τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά μου. Ὅμως ἐσὺ δὲν δέχτηκες νὰ γίνεις δολοφόνος!.. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ σὲ ἀνταμείψω : Πές' μου ποιά χάρι ζητᾷς ἀπὸ μένα; Τί καλὸ θέλεις νὰ σοῦ κάνω;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει ἔτοιμη τὴν ἀπάντησιν :

— Νὰ λευτερώσεις τὸν Γκαοῦρ! Τὸν ἀγαπημένο ἀδελφὸ μου!

Ὁ Ντούχ δὲν περιμένει ν' ἀκούσει περισσότερα. Προχωρεῖ ἀργά... Γνέφει στὸν πανώρι λευκὸ γίναντα. Ὁ Ταρζάν τὸν ἀκολουθεῖ μὲ θάρρος. Φτάνουν μπροστὰ εἰς ἓνα τεράστιο τεῖχος ἀπὸ βράχια!

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου, χτυπάει τρεῖς φορές τὰ χέρια του. Φοβερὸς σματὰς γίνεται. Οἱ βράχοι παραμερίζουν. Ἀφήνουν εὐρύχωρο ἀνοιγμα.

Οἱ δύο γίγαντες, ὁ λευκὸς καὶ ὁ μαυρὸς, περνᾶνε μέσα. Βρίσκονται στὸν ὑπόγειο θόλο μὲ τὶς ἀμέτρητες μεγάλες πηγολαμίδες!

Ὅμως παράξενο : Ὁ Γκαοῦρ δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ ! Ἀπὸ κάπου θάχει ξεφύγει.

Στὴ μέση τῆς καταπακτῆς ἀντικρύζουν τὸν ψωραλιό «Καθαρόαιμο! Πάνω ἀπ' τὸ σκοτεινὸ θόλο. κρέμεται ἓνα χοντρὸ γερὸ χορτόσχοινο. Κάτω — κάτω ἔχει μιὰ μεγάλη θυλειά. Στὴν

ἄκρη τῆς δεμένη κάμποση πρᾶσινάδα.

Ὁ τρίποδος γαῖδαρος κάνει νὰ φάει τὴν πρᾶσινάδα. Τὸ κεφάλι του μπαίνει μέσα στὴ θυλειά. Τὸ χορτόσχοινο τραβιέται ἀπότομα. Τὸν πιάνει ἀπ' τὸ λαιμό.

Ταυτόχρονα μιὰ γνώριμη φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ ψηλά :

— Σ' ἐπίασα μάγκα! Τώρα δὲν μοῦ ξεφεύγεις!.. Θὰ σ' ἀνεβάσω μέ... τ' ἀσανσέρ!..

Εἶναι ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο. Μὲ τὸ χορτόσχοινο πασχίζει νὰ τραβήξει πάνω τὸ πολυαγαπημένο του Σαῖνι!

Ὁ παντοδύναμος Ντούχ, χτυπάει καὶ ἄλλες τρεῖς φορές τὰ χέρια. Ὁ ὑπόγειος θόλος συγκλονίζεται. Σὰν ἀπὸ τρομερὸ σεισμό!

Ὁ ἄμοιρος νάνος βρίσκεται αὐτῇ τῇ στιγμή ψηλά. Ἐξω στὴ Ζούγκλα. Ἐχει σκῆψι πάνω σ' ἓνα στεγνὸ ἀνοιγμὰ τοῦ θόλου... Μὲ τὸ κακὸ ποῦ γίνεται, τρομάζει. Γκρεμοτακίζεται στὴν ὑπόγεια καταπακτὴ!..

Εὐτυχῶς!.. Ὁ «Καθαρόαιμος» στέκεται ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ ἀνοιγμὰ αὐτό. Ὁ Ποκοπίκο πέφτει πάνω στὴ ράχη του. Μένει ἐκεῖ καβαλλάρης.

Ἀμέσως τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ σκουριασμένη του χατζάρα. Στριγγιλίζει, πανηγυρικᾶ :

— Πισω, τζιτζιφιόγκοι καὶ σὰς ἔφαγα!

Στὸ μεταξύ, τὸ δεύτερο χτύπημα τῶν χειρῶν τοῦ Ντούχ, κάνει τὸ θάμμα του!

Ἐνας μεγάλος ἀνηφορικὸς διάδρομος ἔχει ἀνοίξει. Ἀρχίζει ἀπ' τὸ δάπεδο τοῦ ὑπόγειου θό-

“Όλοι μαζί αγκαλιάζονται τώρα. Φιλιώνται με δάκρυα χαρής
στά μάτια. Μονάχα η Χευχού μένει παραπονεμένη.

λου. Φτάνει ψηλά. Μέχρι τον
έπάνω Κόσμο!

“Ο Άρχοντας της Ζούγκλας
προχωρεί άργά. “Ο Ποκοπίκο
τόν ακολουθεί καθάλλα στη σκε-
λειωμένη ρίχη του ψωραλέου
«Σαϊνιού» του! Καθώς ανεβαί-
νουν του ξεηγεϊ βιαστικά:

—Τό λοιπόν, Μεγαλειότατε,
ξέρεις τί γίνηκα όταν με χάσατε;
“Ακου ν’ ακούσεις: Μόλις γλέ-
πω τά σκοτ’ρα, σκαρφαλώνω στ’
αγκάθια του θεριού. Φτάνω ψη-
λά στην κεφαλά του... “Από ‘κει
αντιλήβομαι ένα στενό άνοιγμα.
Πηδάω σπά βράχια. Φτάνω κον-
νά στην τρύπα. Βγαίνω έξω.
Βρίσκομαι σέ μιά σκοτεινή σπη-
λιά. Προχωράω και τί νά ‘δω;

Ζούγκλα, άδερφέ μου! Δέντρα,
οὐρανός και τά τοιαῦτα. Είχα
βγει στόν ‘Επάνω Κόσμο!.. Τό
λοιπόν μέσα στή σπηλιά βρίσκω
ένα μακρύ χορτόσχοινο. Δένω τή
μιά του άκρη σέ κάποιο βράχο.
Ρίχνω τήν άλλη κάτω. Γιό νά
σκαρφαλώσετε νά βγεΐτε.. “Ομως
έσεις είχατε χαθεΐ. Μονάχα ο
Γκαουράκος ήτανε... “Απ’έσως
πιάνεται ο φουκαράς. Φτάνει
έπάνω!.. — «Πάμε, Ποκοπίκο»
μου λέει. «Πρέπει νά σώσουμε
τώρα και τούς άλλους...». —
«Τράβα στό καλό» του λέω.
«Εγώ δέν τό κουνάω ρούπι. Θά
ρίξω θυλειά νά ψαρέψω τόν Κα-
θαρόσαμο. Νά τόν τραβήξω επά-
νω!» “Ο Γκαούρ φεύγει μονάχος..

Μὰ μόλις βγαίνει ἀπ' τῇ σπηλιά,
τὰ χάνει. Κυττάζει γύρω του
ἀλόκοτα. Λές κι' ἔπρεσε ἀπ' τὸ
φεγγάρι! Γυρίζει καὶ μὲ ρωτᾷ :
— « Ἐ, Ποκοπίκο!.. Πῶς βρέθη-
κα ἐδῶ; Ποῦ εἶναι ἡ Ταταμπού; »
Καὶ διάφορες ἄλλες σαχλαμάρες!
Ὁ φονκαριάρης εἶχε ξεκουτια-
θεῖ. Δὲν θυμότανε τίποτα. Ἀμέ-
σως τὸ βάζει στὰ πόδια. Παίρ-
νει τὸ μονοπάτι κατὰ τῇ δύση.
Τραβάει γιὰ τῇ σπηλιά σου!..
Τοῦ λόγου μου κάθησα νὰ πα-
ρέσω τὸν Καθαρόαίμο! Τὰ πα-
ρακάτω τὰ εἶδες... Τὰ ξέρεις...
Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
φτάνει τώρα ἐπάνω. Στὸν ἥλιο.
Στὸν ἀέρα.

Πίσω του κι' ὁ καβαλλάρης
νάως.

Ἀμέσως ἓνας δυνατὸς κρότος
ἀντηχεῖ. Τὸ ἀνοιγμα τῆς γῆς,
ἀπ' ὅπου βγήκαν, ξανακλείνει
πίσω τους.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ποκοπίκο κυτ-
τᾶζονται χαμένα. Σὰν νὰ πέσαν
κι' αὐτοὶ ἀπ' τὸ φεγγάρι.

Ὁ λευκὸς γίγαντας ρωτᾷ
τὸ νάνο :

— Ποῦ βρισκόμαστε ; Τί ζη-
τάμε ἐδῶ :

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει :
— Δὲν ξέρω. Μᾶλλον τό...
τραῦμ θὰ περιμένουμε !

Κι' οἱ δύο παίρνουν ἀργὰ τὸ
μονοπάτι κατὰ τῇ δύση.

Καθὼς προχωροῦν ὁ Ταρζάν
κυττάζει παραξενεμένος τὸ κορ-
μί του. Εἶναι γεμάτο πληγές
ἀπ' τ' ἀγκάθια τοῦ Στοιχειοῦ.
Γεμάτο αἵματα !

Ἀναρωτιέται χαμένα :

— Πῶς γίνηκα ἔτσι ; Ποιὸς
μὲ χτύπησε ;

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ ρίχνει μιὰ

ματιά. Κι' αὐτὸς δὲν θυμᾶται
τίποτα. Ὅμως εἶναι εὐκαιρία
νὰ κοκκρεντεῖ. Μουρμουρίζει βα-
ριά :

— Τί νὰ σοῦ κάνω ; Μ' εἶχες
φέρει ὡς τὸ λαιμό ! Τράβηξα κι'
ἐγὼ τῇ χατζόρα μου. Σ' ἔκανα...
γῆς Μαδιόμ !

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΜΙ

Καὶ νά : Ὁ Ταρζάν φτάνει
σὲ λίγο στῇ σπηλιά του. Μαζὶ
κι' ὁ « Αὐοθεόρατος ἀντρακλας ».
Καβάλλα στὸ ψωραλεῦ σαῖνι
του Ὁ Γκαοῦρ, ἡ Ταταμπού,
ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμποῦ κι' ἡ
Χονχοῦ βρίζοντ' ἐκεῖ. Κανέ-
νας ἀπ' ὅλους αὐτοὺς δὲν θυμᾶ-
ται τίποτα. Τὸ μυημονικό τους
φτάνει μέχρι τῇ στιγμή πού ἄρ-
χισε ὁ τρομαχτικός σεισμός ! Πεύ
ἀνοίξε ἡ γῆ νὰ τοὺς καταπιεῖ.
Πάρα κάτω, ὅλα σκοτεινιάζουν.
Ὅλα σβύνουν στὸ νοῦ τους !

Εἶναι ἀδύνατο νὰ θυμηθοῦν
πού πέρασαν ὁλόκληρη τὴν ἡμέ-
ρα τους. Δὲν μποροῦν νὰ ἐξη-
γήσουν πῶς βρέθηκαν ὅλοι μαζί!
Πῶς τὰ κορμιά τους εἶναι κα-
ταματωμένα !

Ὁ Ποκοπίκο γιὰ πολλὴ ὥρα
βασανίζεται. Στρίβει τὸ κεφάλι
τον σὰν λεμονόκουπα. Τέλος ξε-
φωνίζει :

— Τὸ βρήκα ! Γιὰ νὰ μὴ θυ-
μόσαστε πού εἴμαστε, θὰ πεῖ...
θὰ πεῖ.. θὰ πεῖ ..

Ἡ Χονχοῦ χάνει τὴν ἑπομο-
νή της :

— Καλὲ τί θὰ πεῖ, χρυσό μου !
Πέστο πού κακοχρόνο νάχεις !

Ὁ νάνος ξανακάνει τὸ συλ-
λογισμό του :

— Γιὰ νὰ μὴ θυμόμαστε πού
εἴμαστε, θὰ πεῖ πῶς τὸ... ἐχά-

Ἀμέτρητα μαύρα φίδια γύνοντα: πάνω στο μέλαφρό "Ελλήνα γίγαντα. Τὸν ἀνατρέπουν. Κουλουριάζονται μανιασμένα στο κορμί του.

σαμε ! Ἄλλοιως δὲν ἐξηγεῖται !

Ἡ ὥρα περνάει γρήγορα. Νυχτώνει. Σκοτεινιάζει.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού ἀτοιμάζονται νὰ φύγουν. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ποκοπίκο μετὰ τὴ Χουχού.

Ξαφνικά κάποιο σούρσιμο ἀκούγεται στὰ ψηλά κλαδιά τ' ἀντικρυνοῦ θεόρατου δέντρου. Ταυτόχρονα μιὰ παράξενη ἀνθρώπινη φωνή :

— Μὴ θαρρεῖτε πὼς θὰ γλυτώσετε ἀπ' τὰ νύχια μου ! Κάποτε θὰ δολοφονήσω τὸν Ντούχ ! Θὰ γίνω ἐγὼ ὁ παντοδύναμος Ἀρχοντας τοῦ Κάτω Κόσμου ! Ὁ Κρούκ ξέρει νὰ τιμωρεῖ. Ξέρει νὰ ἐκδικιέται !

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι' οἱ ἄλλοι, ἀκοῦνε τὰ παράξενα λόγια. Δὲν καταλαβαίνουν τίποτα ! Ὁ νοῦς τους παλεύει μ' ἓνα σωρὸ ἐρωτηματικά :

Ποῖος εἶναι ὁ Ντούχ ; Ποῖος εἶναι ὁ Κρούκ ! Γιατί ὁ ἀγνωστος τοὺς μιλάει γιὰ τὸν Κάτω Κόσμο ; Γιατί θέλει νὰ τοὺς ἐκδικηθεῖ ;

Ὁ Ποκοπίκο τᾶχει χρειαστεῖ. Ὅμως ὅσο φοβάται, τόσο πὺς πολὺ κάνει τὸν παλικαρᾶ. Στριγγίζει ἄγρια κατὰ τὰ ψηλά κλαδιά τ' ἀντικρυνοῦ δέντρου :

— Ἐ, καλόπαιδο ! Ὅ,τι καὶ νὰ πῆς, χαμένα πάνε τὰ λόγια σου. Ἐκεῖ πάνω δὲν ἀνεβαίνω !

Αρα γουστάρεις σφαίριμο, κατέβα κάτω !

Ἡ Χουχού ἐξηγεῖ μὲ τὸ δικό της τρόπο τὸ μυστήριον. Ἀλλοῦ πάει ὁ νοῦς της. Φωνάζει ναζιάρικα στὸν ἀγνώστο :

— Καλὲ τί Ντούχ καὶ Μπούχ μᾶς τσαμπουνεῖς ; Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι πτώχεια ! Ἄν μ' ἀγαπείς, κατέβα νὰ μὲ ζητήξεις. Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας !..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ψιθυροῦν συλλογισμένος :

— Περίεργο !.. Ἡ φωνὴ αὐτῆς μοῦ φαίνεται γνωστή... Σὺν νὰ τὴν ἔχω ξανακούσει !..

Τὸ ἴδιο λέει κι' ὁ Γκαοῦρ. Κι' οἱ δύο γυναῖκες. Κι' ὁ Κραγιαμπού...

Τὴν ἴδια στιγμή, βαρὺ φτεροῦγισμα ἀντηχεῖ στὸ σκοτάδι. Ἡ τεράστια νυχτερίδα τοῦ πιθηκάνθρωπου Κροῦκ πετάει πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους.

Καὶ νὰ ! Ξαφνικά χαμηλώνει. Πέφτει πρώτα πάνω στὴ Τζέϊν. Μὲ τὰ σουβλερά δόντια τῆς δαγκώνει τ' αὐτὴ ! Ἀμέσως πηδάει στὸν ὦμο τῆς Ταταμπού. Τῆς κάνει τὸ ἴδιο. Γρήγορα φτερουπάλλει ψηλά. Χάνεται...

Οἱ δύο γυναῖκες βγάζουν πονεμένα ξεφωνητά.

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν τραβάει τὸ πιστόλι της. Πυροβολεῖ στ' ἀντικρονοῦ δέντρο... Ἀδειάζει ὅλες τὶς σφαῖρες !..

Ὁ ἀπαίσιος Κροῦκ γελάει σαιτανικά. Πηδάει ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ. Ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Χάνεται στὸ βάθος τῆς ἀπέραντης κι' ἀγρίας Ζούγκλας !..

Ὅμως τὸ κακὸ δὲν σταματάει ὡς ἐδῶ. Γρήγορα καὶ ἀφάνταστα τραγικὸ γίνεται :

Ἡ Ταταμπού κι' ἡ Τζέϊν, οἱ δύο πανώριες γυναῖκες, γυρίζουν. Κυττάζουν ἄγρια ἢ μιὰ τὴν ἄλλη ! Τὰ μάτια τους ἔχουν πάρει ἀλόκοτη ἔκφραση !

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἀπάζονται χωρὶς λόγο στὰ χέρια. Παλεύουν. Χτυπιῶνται μὲ λύσσα ! Σχίζουν τὶς σάρκες τους μὲ νύχια καὶ δόντια.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρζάν ξαφνιαστούν. Ἀρπάζει καθένας τὴ συντρόφισσά του. Τὶς χωρίζουν...

Τὸ δάγκωμα τῆς νυχτερίδας ἔχει τρελλάνει τὶς ἀμειρες γυναῖκες. Τοὺς ἔχει σαλέψει τὸ λογικὸ !..

Ξαφνικά, ἀγροῦς ἀνθρώπινες πατημασιές φτάνουν στ' αὐτιά τους.

Περνᾶνε λίγες στιγμές. Προσά τους παρουσιάζεται ὁ Νάχρα—Ντού.

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος ἀντικρύζει τοὺς δύο γίγαντες νὰ κρατᾶνε τὶς μανιασμένες συντροφισσές τους. Ζυγώνει κοντά. Ἀκουμπᾶει τὸ χέρι του πάνω στὰ κεφάλια τῶν τρελλῶν γυναικῶν.

Ἡ Τζέϊν κι' ἡ Ταταμπού ἀμέσως ἡσυχάζουν. Τὸ λογικὸ ξαναγυρίζει στὰ κεφάλια τους. Ἡ μιὰ κυττάζει τώρα τὴν ἄλλη μὲ συμπόνια...

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρζάν παύουν πιά νὰ τὶς κρατοῦν. Τὶς ἀφήνουν λεύτερες. Ἐκεῖνες ἀγυλιάζονται. Φιλιῶνται μ' ἀγάπη.

Ὅλοι μαζεύονται τώρα γύρω στὸ Νάχρα—Ντού. Ὁ παντοδύναμος Μάγος χαμογελάει :

— Γέρος καὶ μὲ πιασμένα τὰ παδάκια ξεκίνησα νύχτα. Ἡρθε

νά σᾶς βοηθήσῃ...

“Ολοι μαζί τὸν ρωτᾶνε:

— Πέσ’ μας λοιπόν: Ποὺς εἶναι ὁ Ντούχ; Ποιὸς εἶναι ὁ Κρούκ; Ποιὸς ἦταν ὁ ἄγνωστος τῆς νύχτας μετὰ τὴ μεγάλη νυχτερίδα;

“Ο μονόφθαλμος Μάγος τοὺς ἐξηγεῖ:

— “Ο σεισμός ἀνοίξε τὴ γῆ. Πέσατε βαθιά στὸν Κάτω Κόσμο!... Ἐκεῖ ἀντικρύσατε φοβεροὺς ἀνθρώπους, Τρομαχτικά Στοιχεῖα καὶ Τέρατα! Τραγικὲς σιγιμὲς περάσατε κοντὰ τους: “Ομως ὁ Θεὸς Κρόνου-μπα ἔκανε τὸ ἔαμμα του: Σωθήκατε. Βγήκατε ζωντανοὶ στὸν Ἐπάνω Κόσμο!

“Ο Γκασούρ ψιθυρίζει χαμένα:

— “Απ’ ὅλ’ αὐτὰ τίποτα δὲν ξέρουμε... Τίποτα δὲν θυμόμαστε!

“Ο Νάχρα-Ντού χαμογελάει

πάλι:

— “Ἔτσι εἶναι!... “Οποῖος γυρίζει ἀπὸ “κεῖ, ξεχνάει ὅτι ἔχει δεῖ!... “Ο παντοδύναμος Θεὸς τῆς Ζούγκλας τοῦ παίρνει τὸ μνημονικό! Κανένας δὲν πρέπει νὰ μάθει ποτὲ τὰ μυστικά τοῦ Κάτω Κόσμου!...

“Ολοι μένουν σιωπηλοί. Τὸν κυττάζουν χαμένα:

“Ο Μάγος τοὺς δίνει κουράγιο:

— Μὴ στεναχωριόσαστε, φίλοι μου!... Πέστε πῶς ὅλ’ αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ὄνειρο! “Ενας κακὸς ἐφιάλτης!

“Ο φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο κουνάει τὸ κεφάλι του. Μουρμουρίζει συλλογισμένος:

— “Ὡστε ὄνειρο ἦτανε κι’ ὁ «λεβέντης» ποὺ μιλοῦσε πάνω στὸ δέντρο!.. Καλὰ τὸ λοιπὸν ποὺ δὲν τὸν ἔφαξα... Θὰ πῆγαινε τὸ σφαῖμα τσάμπα!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ:

Θὰ κυκλοφορήσει τὸ τεῦχος ἀριθ. 22

“ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ,,

Εἶναι ἡ Περιπέτεια ποὺ θὰ συναρπάσει καὶ θὰ συγκλονίσει μικροὺς καὶ μεγάλους.

Εἶναι τὸ τεῦχος ποὺ θὰ σᾶς κάνει νὰ ζήσετε στιγμὲς ἀγωνίας τρόμου καὶ φρίκης!

Διαβάστε ὅλοι

“ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ,,

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ
τὸν συγγραφέα μετὰ τὴ μαγικὴ πέννα!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ εχθροί :

Θά σάς διηγηθῶ μιὰ μικρὴ ἀληθινὴ ἱστορία. Γιὰ νὰ δεῖτε πὼς οἱ «Σκοτεινοὶ Ἀνθρώποι» βρίσκουν κάθε τόσο κι’ ἓναν καινούριον τρόπο γιὰ νὰ χτυπήσουν ὑποὺλα τὸ μικρὸ καὶ πτωχὸ Περιοδικό μας. Μόνο καὶ μόνο γιατί τ’ ἀγαπᾶτε καὶ τὸ ὑποστηρίζετε ἑσείς.

‘Ακούστε λοιπὸν :

‘Εγώ, ὅπως πολλοὶ ξέρετε, μέρα καὶ νύχτα γράφω κλεισμένος στὸ σπίτι μου. Ζήτημα ἂν κοιμᾶμαι 2-2½ ὥρες τὸ ἐκκοιμηθῶ. ‘Ετσι, οὔτε ραδιόφωνο εὐκαιρῶ ν’ ἀκούω, οὔτε ἐφημερίδες νὰ διαβάζω.

Τὸ μεσημέρι λοιπὸν τῆς Πέμπτης (17 Ἰανουαρίου) μοῦ τηλεφώνεῖ ἓνας ἀπ’ τοὺς «Σκοτεινοὺς Ἀνθρώπους» :

— Κύριε Ρούτσο, Διαβάστε σήμερα τὴν «Ἀθηναϊκή». Γράφει κάτι ποὺ σὰς ἐνδιαφέρει !

Ρωτᾶω παραξενημένος :

— Ποιᾶς τηλεφωνεῖ, παρακαλῶ ;

Μ’ ἀποκρίνεται βιαστικά :

— Κάποιος καλὸς σὰς φίλος.

Καὶ κλείνει τὴ γραμμὴ.

‘Αμέσως στέλνω καὶ μοῦ φέρουν τὴν «Ἀθηναϊκή». Διαβάζω κάτι μεγάλα γράμματα στὴν πρώτη σελίδα : «ΠΑΙΔΙΑ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΑ ΣΕ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ». Προχωρῶ πάρα κάτω. Καὶ νὰ τὶ ἔγραφε μὲ λίγα λόγια :

Πὼς ἐγώ μὲ τὸ περιοδικὸ «Γκαουρ-Ταρζάν» ἔχω δημιουρ-

γήσει παιδιζές συμμορίες σ’ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα. Πὼς μὲ τὰ κείμενα ποὺ γράφω ξεμυαλίζω τὰ παιδιά κι’ ἀφήνουνε τὰ σπῆτια τους καὶ φεύγουν γιὰ τὴ Ζούγκλα κλπ. κλπ.

‘Εγραφε ἀκόμα πὼς κάποιο παιδί, ὁ Γεώργιος Μπαλαδάκης, γκαουριζός, ἐξαφανίστηκε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες. «Ὅτι ὁ πατέρας εἶπε στὸ δημοσιογράφο πὼς τὸ παιδί του ξεμυαλίστηκε ἀπ’ τὸ Περιοδικό μας. Πὼς ἔφυγε κρυφὰ γιὰ νὰ πάει στὴ Ζούγκλα ! Κι’ ἔνα σωρὸ ἄλλα φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα !

Φανταστεῖτε τώρα τί μεγάλῃ δυσφήμιση ἦταν αὐτὴ γιὰ τὸν «Γκαουρ-Ταρζάν». Ποιὸς γονιὸς θὰ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα αὐτὴ, καὶ θ’ ἄφρινε ἕστερα τὸ παιδί του νὰ πιᾶσει στὰ χέρια τὸ τεύχος μας. Καταστροφὴ δηλαδή !

‘Εγώ, σὰν παλιὸς δημοσιογράφος, ἔκανα αὐτὸ ποῦπρεπε νὰ κάνω.

Παίρνω ἀμέσως ἓνα ταξί. Τρέχω στὸ σπίτι τοῦ χαμένου παιδιοῦ. Βρίσκω τὸν πατέρα του. Εὐτυχῶς ! Εἶχα τὴν τύχη νὰ εἶναι ἓνας ἐντιμὸς κι’ ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος. Τὸν ρωτᾶω ἂν αὐτὸς εἶπε στὸ δημοσιογράφο τῆς «Ἀθηναϊκῆς» πὼς τὸ παιδί του ξεμυαλίστηκε ἀπ’ τὸ Περιοδικό μας καὶ πῆγε στὴ Ζούγκλα. Τοῦ δείχνω καὶ τὴν Ἐφημερίδα !

Ὁ ἄνθρωπος τὴ διαβάζει... Στανροκοπιέται. Μοῦ λέει :

— Ὅλ’ αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ δι-

μοσιογράφος, είναι φανταστικά, κύριέ μου! Έγώ δὲν εἶπα τίποτα. Τὸ παιδί μου ἔχει βέβαια ἐγκαταλείψει τὸ σπίτι μας, ἀλλὰ βρίσκεται ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Τὸν εἶδα κι' ἐγὼ κι' ἄλλοι δυὸ φίλοι του. Ὅμως δὲν προλάβσαμε νὰ τὸν πιάσουμε. Ἐτρεξε καὶ μᾶς ξέφυγε!.. Κάπου κρύβεται. Μέχρι τὴ στιγμή δὲν ἔχουμε ἀνακαλύψει τὸ μέρος.. Τὸ Περιόδικό σας εἶναι καλὸ καὶ πατριωτικὸ ἀνάγνωσμα. Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἐξαφάνισή τοῦ παιδιοῦ μου!

Τὸν ρωτᾷ τότε:

— Αὐτὰ ποὺ λέτε κ. Μπαλαδάκη μπορεῖτε νὰ μοῦ τὰ γράψετε;

Ὁ ἄνθρωπος λείπει τὴν ἀλήθεια. Δὲν διστάζει καθόλου:

— Μάλιστα.

Παίρνει ἀμέσως χαρτί καὶ καλαμάρι. Ὅσα εἶχε πεῖ μὲ τὸ στόμα, τὰ γράφει καὶ μὲ τὴν πένα.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ εἶναι γιὰ μένα θησαυρός! Τὴν παίρνω. Τρέχω στὸ φωτογραφεῖο τοῦ Μεγαλοκονόμου. Τὴ φωτογραφίζω. Βγάζω τρὶς ἀντίτυπα. Κλειδώνω τὸ πρωτότυπο σ' ἓνα χρηματοκιβώτιο. Φτάνω στὰ Γραφεῖα τῆς «Ἀθηναϊκῆς». Βρίσκω τὸν κ. Ν. Καπιτσόγλου. Τὸν συντάκτη ποὺ εἶχε γράψει τὸ κομμάτι αὐτό. Τοῦ ἀποδεικνύω μὲ τὸ γράμμα ποὺ ἔχω στὰ χέρια μου, πὼς τὸ δημοσίευσμά του εἶναι φανταστικὸ. Ἀνυπόστατο. Πὼς αὐτὰ ποὺ γράφει δὲν τὰ εἶπε ποτεὸ ὁ Πατέρας τοῦ χαμένου παιδιοῦ..

Ὁ κ. Καπιτσόγλου ποὺ εἶναι ἓνας ἔντιμος ἄνθρωπος κι' ἐξαί-

ρετικὸς δημοσιογράφος, ἀναγνωρίζει τὸ δίκιο μου. Ἀὐν εἶχε κακιὰ πρόθεση ὅταν ἔγραψε αὐτὰ ποὺ ἔγραψε. Εἶπε πάρετε κακὲς πληροφορίες. Θύμα ἴσως κι' ἐκεῖνος τῶν «Σκοτεινῶν Ἀνθρώπων».

Μοῦ ὑπόσχεται πὼς θὰ κάνει ἀμέσως ἐπανόρθωση. Πὼς θὰ γράψει ἓνα ἄλλο κομμάτι στὴν «Ἀθηναϊκῇ» θὰ λείπει πὼς ὁ γιὸς τοῦ Μπαλαδάκη δὲν ἔφυγε νὰ πάει στὴ Ζούγκλα. Πὼς βρισκεται ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα, κ.λ.π.

Ὁ δημοσιογράφος κ. Καπιτσόγλου, ἔρχεται μάλιστα καὶ στὸ σπίτι μου. Ἀνικρύζει μὲ θυμασμό τοὺς σωροὺς ἀπ' τ' ἀμέτρητα γράμματα ποὺ μοῦ στέλνετε. Διαβάζει καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτά. Ἐνθουσιάζεται. Μὲ συγχαίρει γιὰ τὴ μεγάλη πατριωτικὴ ἐργασία ποὺ κάνω...

Ἀπὸ τότε ψάχνω κάθε ἀπογευματὴν τὴν «Ἀθηναϊκῇ» γιὰ νὰ βρῶ τὴν ἐπανόρθωση ποὺ ὁ κ. Καπιτσόγλου εἶπε πὼς θὰ κάνει..

Ὅμως τίποτα μέχρι σήμερα! Οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις!

Στὸ μεταξύ ἡ κυκλοφορία τοῦ «Γκαουρ — Ταρζάν» ἐλαττώθηκε κατὰ δυὸ χιλιάδες φύλλα τὴν ἐβδομάδα.

Πολλὰ παιδιά, ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μοῦ γράφουν πὼς οἱ γονεῖς τους εἶδαν αὐτὰ ποὺ ἔγραψε ἡ «Ἀθηναϊκῇ» καὶ τοὺς

ἀπαγορεύουν τώρα νὰ διαβάσουν τὸ τεύχος μας. Καταστροφὴ χωρίς προηγούμενο!

Ἀγαπητοί μου φίλοι :

Τὸ ἀγνό, ἑλληνικὸ καὶ πατριωτικὸ Περιοδικὸ σας, ὁ θρυλικὸς «ΓΚΛΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» κινδυνεύει. Ἄν ἡ «Ἀθηναϊκὴ» δὲν διαψεύσει αὐτὰ πού ἔγραψε, ἡ κυκλοφορία μας, μέρα μὲ τὴ μέρα, θὰ πέφτει. Τὸ τεύχος μας θὰ πάψει πιά νὰ βγάζει τὰ ἔξοδά του. Θὰ κλείσει γιὰ πάντα!

Εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ δημοσιογράφος κ. Καπιτσόγλου ἔχει ὅλη τὴν καλὴ διάθεση νὰ κάνει τὴν ἐπανόρθωσι. Ὅμως ἡ διεύθυνσι τῆς Ἐφημερίδας, δὲν θὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέπει γιὰ λόγους γοήτρου.

Μὲ τὸ γράμμα πού κρατῶ στὰ χεῖρα μου, μπορῶ βέβαια νὰ κάνω στοὺς ὑπεύθυνους τῆς Ἐφημερίδας μὴνυσι *ἐπὶ συκοφαντικῇ δυσφημίσει*. Νὰ μοῦ πληρώσουν ψυχικὴ ὀδύνη καὶ ἀποζημίωσι γιὰ τὴν πτώσι τῆς κυκλοφορίας. Νὰ τοὺς ὑποχρεώσω νὰ κάνουν μὲ ἔξοδά τους διάψευσι, ὅχι μόνον στὴν «Ἀθηναϊκὴ», ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς ἑφημερίδες πού κυκλοφοροῦν στὴν Ἀθήνα...

Ὅμως ὅλ' αὐτὰ ἔχουνε μεγάλα χασομέρια καὶ μεγάλα ἔξοδα. Κι' ἐγὼ οὔτε καιρὸ ἔχω στὴ διάθεσί μου, οὔτε χρήματα γιὰ νὰ ξοδεύω σὲ Δικαστήρια καὶ σὲ δικηγόρους.

Ἐμπρὸς λοιπόν, καλοὶ μου φίλοι ! Ὅσοι ἀγαπᾶτε τὸ Περιο-

δικό μας κι' ἐμένα, γράψτε στὸν κ. Ι. Παπαγεωργίου, τὸν ἰδιοκτήτη τῆς «Ἀθηναϊκῆς». Παρακαλέστε τον μ' εὐγένεια καὶ σεβασμὸ, νὰ ἐπανορθώσει τὴν ἀδικίαν πού ἐν ἀγνοίᾳ του ἔγινε. Νὰ διαψεύσει τὰ φανταστικὰ πράγματα πού ἀπὸ κακὲς πληροφορίες ἔγραψε στὴν ἑφημερίδα του ὁ κ. Καπιτσόγλου. Νὰ σώσει τὸ μικρὸ καὶ φτωχὸ Περιοδικό μας. Νὰ μὴ τ' ἀφήσει νὰ καταστραφεῖ!..

Στὰ γράμματά σας θὰ βάζετε τὴν πᾶρα κάτω διεύθυνσι :

«Κον

Ἰωάννην Γ. Παπαγεωργίου
Ἐφημ. «Ἀθηναϊκὴ»

εἰς Ἀθήνας.»

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ. ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες. Ἀπὸ σᾶς τώρα ἔξαρτᾶται ἡ συνέχισι, ἡ τὸ κλείσιμο τοῦ «Γκαούρ-Ταρζάν.»

Ὅσοι ἀγατᾶτε τὸ σωστὸ καὶ τὸ δίκιο, γράψτε στὸν κ. Παπαγεωργίου. Τὰ γράμματα πού θὰ λάβει ἀπὸ σᾶς, τὰ γνήσια κι' εὐγενικά Ἑλληνόπουλα, σίγουρα θὰ ἰὸν συγκινήσουν. Θὰ κάνει τὴ διάψευσι πού πρέπει. Τὸ περιοδικό μας θὰ σωθεῖ ἀπ' τὴν καταστροφὴ. Οἱ «Σκοτεινοὶ Ἀνθρώποι» δὲν θὰ μπορέσουν νὰ χαροῦν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ !

Ἀπαντήσεις στὶς ἐπιστολὰς πού ἔχουμε λάβει, θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐπόμενο τεύχος.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΡΟΣ ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑΝ
ΤΑ ΤΕΥΧΗ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,, από 1—12

ΚΑΙ **"ΠΟΚΟΠΙΚΟ,,** από 1—8

Με καλλιτεχνικό χρωματιστό έξω-
φυλλο αντί δραχ. 5.000.

"Όσοι επιθυμούν να δέσουν σε τόμους
τά τεύχη τους, μπορούν να τὰ φέρνουν
στά Γραφεία μας, ἢ να μᾶς τὰ στέλνουν
ταχυδρομικῶς.

Οἱ Ἀναγνῶσται τῶν ἐπαρχιῶν, ἐκτὸς
τῶν πέντε χιλιάδων γιὰ τὴ βιβλιοδεσία, δὰ
στέλνουν καὶ ἄλλες 2.000 δρχ. γιὰ ταχυ-
δρομικὰ ἐξοδα. Ε Π Ι Σ Η Σ

Στὰ Γραφεία μας πωλοῦνται καὶ πλήρεις
τόμοι «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» ἀπὸ ἀρ. 1—12
δραχ. 20.000 ὡς καὶ «ΠΟΚΟΠΙΚΟ» ἀπὸ
ἀρ. 1—8 δρχ. 10.000. Ἡ ἀποστολὴ στὶς
Ἐπαρχίες ἐπιβαρύνεται καὶ μὲ 2.000 δρχ.
γιὰ ταχυδρομικά κλπ. κάθε τόμου.

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ .

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ
ΦΑΝΤΑΣΙΑ
ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀφοῦ ἔφαγαν τὴ νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, πού τοὺς ἀφήσαμε καθισμένους στὸ φτωχικὸ τραπέζι, ἡ γοιὰ Μέλπω λέει στὸν Ἀρσένη :

— Ἀγαπημένο μου παιδί, ὁ Χριστὸς πού ἀναστήθηκε ἀπόψε ἔκανε τὸ θάμμα του. Τώρα εἶσαι ἕνας Ἀγγελος σωστος πού θὰ κάνεις εὐτυχισμένη τὴ ζωὴ σου καὶ χαρούμενες τὶς τελευταῖες μου μέρες... Οἱ ψυχές τοῦ Πατέρα καὶ τῆς Μητέρας σου θ' ἀναγαλιάζουν ψηλά στὸν οὐρανὸ γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἀγάπὴ πού μοῦ δείχνεις. Ἐγὼ εἶμαι πιά πολὺ γοιὰ. Φοβᾶμαι πὼς γρήγορα θὰ σ' ἀφήσω μονάχο σ' αὐτὸ τὸν Κόσμο. Μὰ σὰν θὰ κλείσω τὰ μάτια μου, αὐτὴ τὴ στερονὴ χάρις ζητάω ἀπὸ σένα; Νὰ σκάψεις ἕνα λάκκο καὶ νὰ μὲ θάψεις μέσα ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴν ἀγαπημένη μου καλύβα, πού μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὴν ἔχτισα. Κι' ἐσύ, ἀφοῦ κάνεις τὸ στουρό σου καὶ ζητήσεις βοήθεια ἀπ' τὸ Θεό, νὰ πᾶς νὰ βρεῖς τὴν τύχη σου

κάτω στὴ μεγάλη καὶ πλούσια Πολιτεία. Σ' ὅλη σου ὥμως τὴ ζωὴ ν' ἀκολουθήσεις πιστὰ δώδεκα συμβουλές πού θὰ σοῦ δώσω... Τὶς ἔχω κεντημένες μὲ μπιρσίμι πάνω σὲ μεταξωτὸ μαντίλι.

Ἡ καλὴ γοιούλα τὸ βγάξει ἀπ' τὸν κόρφο τῆς. Χρόνια τὸ κεντοῦσε σκυμμένη τὶς νύχτες πλάι στὴ μισοσβυσμένη γωνιά τῆς. Συνεχίζει :

— Δὲν ἔξερεις βέβαια γράμμα· τα γιὰ νὰ τὸ διαβάσεις! Μὰ τώρα πού ἔγινες ἕνα καλὸ καὶ μυαλωμένο παιδί, πιστεύω πὼς θὰ μάθεις. Γιὰ νὰ μὴ μείνεις στραβὸς στὴ ζωὴ σου!

Ὁ σωσίος τοῦ Ἀρσένη ἀποκρίνεται μὲ σεβασμό :

— Καλὴ μου Γιαγιά! Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ πολύτιμο δῶρο σου. Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς πάντα στὴ ζωὴ μου θ' ἀκολουθῶ τὶς συμβουλές πού θὰ μοῦ δώσεις. Διάβασέ τες μου ἐσὺ μιά φορὰ μονάχα νὰ τὶς ἀκούσω, ὥσπου νὰ μάθω γράμματα!

Ἡ γοιούλα ἀνοίγει τὸ μετα-

ξωτὸ μαντήλι.

Ἀρχίζει νὰ διαβάξει :

— Ἡ πρώτη συμβουλή, παιδάκι μου, εἶναι : *Νὰ μὴ συγχωρεῖς τίποτα στὸν ἑαυτὸ σου καὶ νὰ τὰ συγχωρεῖς ὅλα στοὺς ἄλλους.*

Ἡ δευτέρα : *Νὰ γελάς στὴν ξένη χαρὰ καὶ νὰ δακρύξεις στὸν ξένο πόνο.*

Ἡ τρίτη : *Νὰ βοηθᾷς τοὺς ἄλλους μ' ἐκεῖνο ποὺ στερεῖσαι κι' ὄχι μόνο μ' ἐκεῖνο ποὺ σοῦ περισσεύει.*

Ἡ τετάρτη : *Νὰ φέρεσαι πάντοτε ἔτσι, ποὺ νὰ μὴ ντρέπεται νὰ κάνει φίλο τὸν ἐχθρό σου καὶ νὰ μὴ φοβᾷσαι νὰ γίνῃ ἐχθρὸς ὁ φίλος σου.*

Ἡ πέμπτη : *Νὰ προσέχεις πολὺ τὴν ὑγείᾳ τῇ δικῇ σου, τὴν τιμὴ τοῦ γείτονα καὶ τὴν περιουσίᾳ τοῦ ξένου.*

Ἡ ἕκτη : *Νὰ δουλεύεις πάντα γιὰ νὰ μὴ νυστάξεις περιμένοντας τὴν Τύχη.*

Ἡ ἑβδομή : *Νὰ μὴ προχωρεῖς στὸν πόλεμο ἂν δὲν νικῆσεις, καὶ νὰ μὴν ὑποχωρεῖς ἂν δὲν νικηθεῖς.*

Ἡ ὀγδοή : *Νὰ ξαλαφρώνεις ὅσο μπορείς τὸ γαϊδούρι, μὰ νὰ μὴ φορτώνεσαι καὶ τὸ σάμαρι του.*

Ἡ ἔννατη : *Νὰ μὴν ἐμπιστεύεσαι ποτὲ στὴν ἐξυπνάδα τῇ δικῇ σου καὶ στὴν κουταμάρα τῶν ἄλλων.*

Ἡ δέκατη : *Νὰ μὴ φοβᾷσαι αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἐλαττώματα, ἀλλὰ ἐκείνους ποὺ μπροσοῦν καὶ τὰ κρύβουν.*

Ἡ ἐνδέκατη : *Νὰ μὴ ζητᾷς ποτὲ ἀπ' τὸ Θεὸ ἐκεῖνο ποὺ μπορείς νὰ κάνεις μονάχος σου.*

Καὶ ἡ δωδέκατη : *Νὰ φροντίζεις νὰ εἶσαι πάντα ἱκανὸς γιὰ τὴ Ζωὴ καὶ πάντοτε ἑτοιμὸς γιὰ τὸ Θάνατο !*

Ὁ σωσίας τοῦ Ἀρσένῃ εὐχαριστεῖ τὴν καλὴν γιὰ τὴν. Παίρνει τὸ μαντήλι. Τὸ κρύβει βαθειὰ στὸν κόρφο του. Ρωτᾷει :

— Καὶ ποῖος σοῦ ἔμαθε ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα, Γιαγιάκα μου;

— Ἡ πείρα, καλὸ μου ἐγγονάκι... Δὲν ὑπάρχει πῶς σοφὸς δάσκαλος ἀπ' αὐτὴν! Καὶ τώρα ἔλα νὰ πλαγιάσουνε... Αὐριο ξημερώνει ἡ μεγάλῃ Μέρα τῆς Λαμπρῆς. Ἱερεῖι νὰ γιορτάσουνε, ὄχι μόνο τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, μὰ καὶ τὴν Ἀνάστασι τῇ δικῇ σου! Ἐγὼ ἀπόψε δὲν νοιώθω τὸν ἑαυτό μου τόσο καλὰ... Ἴσως ἢ κούραση... Ἴσως ἢ μεγάλῃ χαρὰ ποὺ δοξίμασα... Δὲν ἤμουν βλέπεις συνηθισμένη παρὰ μονάχα νὰ κλαίω... ὦ, πόσο γλυκὸς θὰ ἔταν ὁ Θάνατος μὰ τέτοια χαρούμενη Νύχτα τῆς ζωῆς μου σὰν τὴν ἀποψινὴ!...

Ὁ μικρὸς ψευτὸ Ἀρσένῃς σηκώνει τὸ τραπέζι. Δὲν θέλει νὰ κουρασθεῖ ἡ καλὴ του Γιαγιά. Ὑστερα κι' οἱ δύο μαζὶ ξαπλώνουν νὰ ἡσυχάσουν...

Ὁ Λαμπριάτικος γλυκὸς ἥλιος βγαίνει γιὰ νὰ σκόρπισε τὴ χαρὰ τῆς Μεγάλῃς μέρας στὸν Κόσμο !..

Κι' ὅμως στὸ φτωχικὸ καλυβάκι τοῦ δάσους μὲ τὶς βελανι-

διές, κανέναν ακόμα δὲν ἔχει ξυ-
πνήσει. . .

Τὸ Παιδί, ἴσως γιατί ἦταν
κουρασμένο καὶ ξευχτισμένο. . .
Ἡ γρηὰ Μέλπω ὅμως ἀλίμονο!
Τὰ χαράματα, μαζὶ μὲ τὴ Νύχτα
π' ἔσβυσε, ἔσβυσε κι' ζωὴ της!

Ὁ καλὸς Θεὸς ἀκουσε τὴν ἐ-
πιθυμία της! Ἐστειλε τὸ Θά-
νατο νὰ τὴν πάρει σὲ μιὰ ἀπ'-
τὶς πιὸ χαρούμενες νύχτες τῆς
πολυβασανισμένης της ζωῆς!

Ὁ μεγάλος Χρυσαντὸς φορ-
τωμένος στὴ ράχη του τὸν πραγ-
ματικὸ Ἀρσένη, ξεκινάει τὸ
Ααμπριάτικο αὐτὸ πρωινὸ ἀπ'-
τὸν Μαῦρο Πύργο. Φτάνει ἔξω
ἀπ' τὸ κλειστὸ καλυβάκι τῆς
γρηᾶς Μέλπως. Τὸ παιδί πηδάει
χαρούμενο ἀπ' τὴ ράχη τοῦ
Πουλιού. Ἐτοιμάζεται νὰ σπρώ-
ξει τὴν πόρτα. Ἀνυπόμονο ν'
ἀγκαλιάσει καὶ νὰ φιλήσει τὴ
Γιαγιά του. Πού τὴ νόμιζε ἀκό-
ζωντανή. . .

— Στάσου. μὴ βιάζεσαι, τοῦ
φωνάζει ὁ Ἀητός.

Ὁ Ἀρσένης σταματᾷ. Γυρί-
ζει. Τὸν κυττάζει ἐρωτηματικά.

— Μὴ μπαίνειις στὴν καλύβα...
Περίμενε. Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ πότε
θὰ τὸ κάνεις... Τὸ παιδί πλη-
σιάζει. Ὁ Ἀητός ἀρχίζει νὰ
τοῦ ἐξηγεῖ:

— Γιὰ νὰ μὴ στενοχωρηθεῖ
ἡ καλὴ γρηὰ Μέλπω, ὅταν σὲ
πῆρα νὰ φύγουμε, ἄφησα ἐδῶ
στὸ πόδι σου, ὅπως θὰ θυμᾶ-
σαι, ἕναν ἄλλον Ἀρσένη. Ἴδιο
μὲ σένα. Μόνο ποὺ αὐτὸς ἦταν
καλὸς, εὐγενικὸς καὶ φρόνιμος.
Ἀὐτὸς εἶχε τὴ σκληρὴ κι' ἀπονη
καρδιά σου...

Ὁ ἄλλος λοιπὸν Ἐαυτὸς σου

φέρθηκε καλὰ στὴ γρηούλα. Τὴν
ἔκανε νὰ ξεχάσει ὅλα τὰ βάσα-
να ποὺ ἔχε περάσει καὶ νὰ δο-
ξάσει τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ γιατί
μεταμόρφωσε σὲ Ἀγγελο τὸν
ἐγγονό της. ποὺ ἦταν Διάβολος
σωστός. Μὰ τὴ στιγμή ἀκριβῶς
ποὺ ἐοῦ ἐπαφες νὰ εἶσαι αὐτὸς
ποὺ τόσα χρόνια ἦσουν κι' ἔ-
γινες ἕνα ἀληθινὸ παιδί τοῦ
Θεοῦ, ὁ ἄλλος Ἀρσένης ποὺ
κοιμᾶται τώρα μέσα στὴν κα-
λύβα, ἔγινε κακὸς κι' ἀπονος
σὰν τὸ χθεσινὸ σου Ἐαυτό. Ἡ
ἀλλαγὴ αὐτὴ γίνθηκε τὴν ὥρα
ποὺ τὸ παιδί κοιμόταν. Ἡ Γρη-
ούλα δὲν πρόφταε: εὐτυχῶς νὰ
τὸ καταλάβει!..

Ἔτσι ὁ ἄλλος Ἀρσένης δὲν
θὰ ξυπνήσει τώρα καλὸς ὅπως
ἔπεσε νὰ κοιμηθεῖ. Μὰ κακὸς,
σκληρὸς κι' ἀπονος ὅπως ἦσουν
ἄλλοτε ἐσύ. Κατάλαβες; Πή-
γαινε λοιπὸν μέσα νὰ τὸν ξυ-
πνήσεις. Καθὼς θὰ τὸν βλέπεις
καὶ θὰ τὸν ἀκοῦς, θὰ ἔχεις τὴν
εὐκαιρία νὰ καμαρώσεις τὸν
πρωτεινὸ Ἐαυτί σου. Σ' ὅλη
τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς Κακίας
του... Ὅσο γιὰ τὴν πολυβασα-
νισμένη σου Γιαγιά μὴ προσπα-
θήσεις μάταια νὰ τὴν ξυπνή-
σεις. Ἡ ψυχούλα της ἀναπαύ-
εται τώρα στὴν ἀγκαλιά τοῦ
Θεοῦ... Μὰ νὰ ἴσαι εὐχαριστη-
μένος! Πέθανε χαρούμενη κι'
εὐτυχισμένη τὴν ὥρα ποὺ ἔπλε-
κε τοῖς ἔξερει πόσα ὥραϊα γιὰ
σένα ὄνειρα!..

Τρελλὸς ἀπ' τὴ λύπη του ὁ
Ἀρσένης σπρώχνει τὴν ξυλῆνια
πόρτα. Μπαίνει ἀλαφιασμένος
τὸ ἐσωτερικὸ τῆς φτωχικῆς κα-
λύβας.

Πάνω στὸ μικρὸ κρεβάτι ἀν-

τικρύνει τὸν ἑαυτό του. Τὸν ἀκούει νὰ ροχαλίζει τοῦ καλοῦ καιροῦ... Στὴν ἀπέναντι γωνιά βλέπει τὸ χαμογελαστὸ μὰ κίτρινο πρόσωπο τῆς Γιαγιάς του... Τὰ μάτια τῆς ἔχουν σφαλίσει γιὰ πάντα στὸν αἰώνιο ὕπνο τοῦ θανάτου.

Μ' ἀκράτητους λυγμούς ῥίχνεται πὰ ὡ στὸ νεκρικὸ κρεββάτι τῆς. Τὴ φιλάει μ' ἀνείπωτη λοχτᾶρα. Ραντίζει τὴ χλωμὴ τῆς ὄψη μὲ τὰ πιὸ θερμὰ δάκρυα ἀγάπης καὶ μετάνοιας...

— Συγχώρεσέ με Γιαγιά μου !.. Συγχώρεσέ με !..

Τέλος ἡ ψυχὴ τοῦ χορταίνει τὸν πόνο. Τὰ μάτια του στραγγίζουν ἀπ' τὸ δάκρυ. Ἰνυρίζει ἀργά. Ζυγώνει τὸν ἄλλον ἑαυτό του. Τὸν σκουντάει :

— Σύννα, καλὲ μου ἀδελφέ!.. Σύννησε νὰ μοῦ πεῖς πότε καὶ πῶς πέθανε ἡ πολυαγαπημένη μας Γιαγιά !

Ὁ κοιμισμένος ἑαυτὸς ἀνασπείρει στὸ χορταρένιο στρώμα... Χασμουριέται τεμπέλικά κάμποσες φορές... Γυρίζει ἀπ' τ' ἄλλο πλευρό. Συνεχίζει τὸ ροχαλητό του.

— Οὐφ... Ἀφῆσέ με νὰ κοιμηθῶ... Νυστάζω !

Ὁ Ἀρσένης τοῦ φωνάζει :

— Ἡ Γιαγιά πέθανε ! Δὲν ἀκούς λοιπόν ;

Τὸν τραβάει πιὸ δυνατὰ αὐτὴ τῇ φορᾷ.

Ὁ ἑαυτὸς του θέλοντας καὶ μὴ ἀναγκάζεται νὰ ξυπνήσει. Ἀνοίγει τὰ μάτια του. Ἀνασηκώνεται καθιστὸς στὸ κρεββάτι. Ρωτάει νυσταγμένα :

— Πί εἶπες ;

— Ἡ Γιαγιά πέθανε !

— Καὶ ποιὸς εἶς ;

— Ὁ ἀδελφός σου !

— Δὲν ἔχω κανέναν ἀδελφό. Οὔτε θὰ 'θελα νὰ 'χα !.. Ὅσο γιὰ τὴ Γιαγιά ποῦ πέθανε, τὴν... ὕγειά της νάχει ! Ἐγὼ νὰ 'μαι καλὰ κι' ὅλοι νὰ γίνουν στάχτη!..

Ὁ πραγματικὸς Ἀρσένης ψιθυρίζει :

— Θεέ μου ! Τόσο ἀπαίσιος ἦμουν ἄλλοτε ;

Στὸ μεταξύ ὁ «ἑαυτὸς του» ἔχει πηδήσει ἀπ' τὰ στρωσιδία. Σκύβει χαρούμενος πάνω στ' ἀψυχο κουφάρι τῆς Μέλπως. Μὲ μεγάλη βιασύνῃ ψάχνει τίς τρύπες τῆς. Ψάχνει καὶ κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι ποῦ ξεκουράζεται τ' ἀκίνητο κεφάλι τῆς... Κάθε τόσο μουμουρίζει :

— Νὰ πάρῃ ὁ Διάβολος ! Ποῦ τὶχει κρύψει τὸ κομπόδεμα ; Καθόλου σωστὸ δὲν εἶναι νὰ τὴ θάψω μαζί μ' αὐτό... .

Ὁ Ἀρσένης τὸν ρωτάει :

— Τί κάνεις ἐκεῖ ;

— Ψάχνω γιὰ τὸ κομπόδεμα... Σίγουρα θά'χε λεφτὰ στὴν πάντα ἡ παληόγορη!..

Ἄν δὲν βρῶ τίποτα θὰ τὴν πετάξω ἔξω. Νὰ τὴ φᾶνε τὰ ὄρνια καὶ τὰ σκυλιά!.. Ἄμα δὲν εἶχε λεφτὰ νὰ μὴν ψόφαγε!..

Τὸ καλὸ Παιδί ψιθυρίζει τῶρα. Ἀναρωτιέται :

— Μὰ ἦμουν κι' ἐγὼ κάποτε σάν κι' αὐτόν; Τότε γιατί ὁ Θεὸς δὲν ἔρριχνε φωτιὰ νὰ μὲ κάψει.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ἀπ' τὴ μισάνοιχτη πόρτα τῆς καλύβας, τρυπῶνι τὸ κεφάλι τοῦ Ὁ Χρυσανθός. Τ' ἀποκρίνεται :

— Τὴ φωτιά ποῦ δὲν σοῦ ῥίξε

τότε. στή ρίχνει τώρα παιδί μου...
Γιατί τώρα ή τύχη που νοώ-
θεις σε καίει περισσότερο!..

‘Ο ‘Αρσένης ψιθυρίζει:

— Αίκηο έχεις Χρυσαιτέ! ‘Αν
έμοιχε τότε, τη φωτιά του ό
Θεός, θα κάιγε μόνο το κορμί
μου... Ένώ τώρα μου ξεματάει
τήν ψυχή!..

‘Ο κακός σωσίας του ‘Αρσένη
άπελπισμένος πιά πώς μπορεί νά
βρεί χρήματα πάνω στη νεκρή
Γιαγιά του, αρχίζει νά βρίζει:

— ‘Ακούς εκεί την παληόγρηνα
νά μη με σκερτίε καθόλου!..

Καλά έκανα· κι ‘εγώ που της
έψηνα τὸ ψάρι στὰ χείλια!..

Γυρίζει άμέσως στὸν πραγμα-
τικό ‘Αρσένη. Βγάζει άπ’ τήν
ισέπη του τὸ μεταξωτό μαντήλι
μέ τις κεντημένες σοφές συμβου-
λές. Του τὸ πετάει με περιφρό-
νιση. Μουρμουρίζει:

— Νά, αὐτή τήν πατσαβούρα
μ’ άφησε κληρονομιά. Μαζί με
τις δώδεκα κουταμιάρες που γρά-
φει πάνω της.

« ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ

‘Αριθμ. τεύχους 21

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Για τή σύνταξη καί έκδοση: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

‘Οδός ‘Αγίου Μελετίου 93.

Για τήν έκτόπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** ‘Αναξαγόρα 20

Προσωνικά Γραφεΐα:

Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — ‘Αναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω άπ’ τή Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για ένα χρόνο· δρχ. 130.000.

Για τὸ ‘Εξωτερικό Δολλάρια 12.

Για όσους ανήκουν σε ‘Ομάδες Γκαουρικῶν
ή Ταρζανικῶν, δρχ. 84.500, ή Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61 — Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΚΕΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥΚΟΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000